No. 8 12e Jaargang 15 Augustus 1937

DE PADVINDSTER

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
NEDERLANDSCHE PADVINDSTERSGILDE

ONDER REDACTIE VAN E. VAN DEN BOSCH-DE JONGH, TINE LEPOUTRE EN E. REINSHAGEN-HUIZINGA
REDACTIE-ADRES: RIJSLAG 27, 's-GRAVENHAGE
VERSCHIJNT DEN 15EN VAN IEDERE MAAND

UITGAVE: SCHEFFERDRUKKERIJ, DORDRECHT, WIJNSTRAAT 47, TELEFOON 5700

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBETALING DE PADVINDSTER ƒ 1.60 PER JAAR; DE PADVINDSTER PLUS SCHALMEI ƒ 2.50.
CORRESPONDENTIE BETREFFENDE ABONNEMENTEN UITSLUITEND TE RICHTEN AAN SCHEFFERDRUKKERIJ, DORDRECHT
VOOR ADVERTENTIE-TARIEVEN WENDE MEN ZICH TOT DE UITGEVERS ONDER VERMELDING VAN DEN NAAM VAN HET BLAD

OVERNEMEN VAN DEN INHOUD GEHEEL OF GEDEELTELIJK ZONDER TOESTEMMING VAN DE REDACTIE IS VERBODEN

BLAUW EN KHAKI OP 31 JULI

Plotseling zijn velen gaan beseffen, dat Padvinderij iets is, dat de wereld niet missen kan.

Mogen wij op de Jamboree komen? Mogen wij ook iets „doen"? Al maanden te voren stelden heel veel Gildeleden elkaar en anderen dergelijke vragen, maar niemand wist er iets van. Toen kwam het bericht dat we op 6 Augustus mochten défileeren voor de Chiefs. Het zou gauw moeten gaan, we kregen niet meer dan een half uur den tijd, maar we waren al erg blij. Wat was het echter een verrassing toen twee weken voor de opening van de Jamboree bekend gemaakt werd dat uit iedere afdeeling drie padvindsters mochten défileeren voor de Koningin en de Chiefs op den openingsdag! Vóór het reusachtige défilé van de 28000 padvinders mochten wij, als Nederlandsche Padvindsters, ook voorbij de eeretribune marcheeren, met vlaggen en een heel breede p.v. lach!

Natuurlijk was het niet mogelijk om in zoo'n korten tijd ook uit alle 80 afdeelingen een deputatie bij elkaar te krijgen. Het was midden in de vacantie, velen waren in hun zomerkampen, voor anderen was de reis te ver en te duur, ze gingen immers den 6den ook al. De ontbrekende getallen werden nu aangevuld door uit de groote afdeelingen zooals Amsterdam, Den Haag, Rotterdam en Haarlem wat meer padvindsters mee te laten doen en het was dan ook een flinke lange rij blauw die zich op 31 Juli achter het station Vogelenzang opstelde in rijen van zes, telkens een vlaggedraagster tusschen twee padvindsters. Behalve de gewone afdeelingen waren er ook twee blinde Blauwe Vogels met hun leidster en drie Phoenixleden.

Al wachtend op de nog ontbrekende deputaties werden de meegebrachte boterhammen (op bevel!) verorberd en een alomtegenwoordige kleerborstel deed ijverig dienst. Eindelijk marcheerde de rij af, door de Bekslaan, over een bruggetje het terrein op en stelde zich op vlak achter de eeretribune. Degenen die achteraan stonden hadden een prachtige plaats, want alle hooge en minder hooge genoodigden kwamen daar vlak langs, ook de Chiefs!

Het wachten duurde nog een heelen tijd, maar eindelijk klonk het Wilhelmus, voor ons het signaal om dadelijk daarna op te marcheeren. Eigenlijk duurde het maar een oogenblik, we liepen zoo recht en zoo vroolijk als we konden langs de eeretribune en marcheerden dadelijk weer af, maar dat oogenblik was toch wel heel belangrijk. Misschien voelden de meesten op dat moment vooral de vreugde van te mogen défileeren voor onze Koningin en de Chiefs, later, toen we twee uur lang keken naar de eindelooze rijen padvinders die juichend en groetend voorbij trokken, kwam daarbij toch nog een ander gevoel, dat van: al is dit dan het feest van de jongens en doen wij maar op een o zoo bescheiden manier mee, toch hooren wij er ook bij. Al deze padvinders van waar zij ook komen, houden dezelfde idealen hoog als wij, trachten volgens dezelfde Wet en Belofte te leven en hun Chiefs zijn ook onze Chiefs! En een verwondering en vreugde was er toch zeker ook in ons: zoo sterk, zoo verbreid is de beweging, zoo geweldig is het Spel van Verkennen door gedrongen in de wereld, dat het mogelijk is alle vier jaren zoo'n reusachtig kamp op touw te zetten. Menschen en regeeringen „gelooven" in de padvinderij, zij geven geld en tijd om deze kampen te doen slagen en omgekeerd kunnen hier de padvinders laten zien wat zij kunnen en wat zij willen.

Het voorbijtrekken van de duizenden jongens moet voor velen van de 13000 toeschouwers wel een openbaring geweest zijn. De getallen die zij van te voren in de kranten gelezen hadden, zeggen op papier zoo weinig. Zij hadden nooit gedacht dat „padvinderij" zoo iets geweldigs kon zijn.

Wij wisten dat eigenlijk wel, maar toch ook wij hebben „staan kijken" zooals dat heet en we hebben ons verheugd.

Eindelijk, eindelijk liep het naar het eind. De Rally volgde, de toespraken van de Koningin en den Chief Scout, maar van de laatste hebben de Padvindsters niet veel gehoord, want zij stonden al keurig op twee rijen bij den uitgang opgesteld om een eerewacht te vormen voor de Koningin, wanneer Zij het terrein zou verlaten. Toen eindelijk de Koninklijke auto tusschen de rijen padvindsters doorreed, werd er luid gejuicht! Even later nog een verrassing: de Chiefs kwamen er aan! Er is hiep-hoy geroepen en gewuifd tot ze niet meer te zien waren! Hiermee was ons aandeel aan dezen dag afgeloopen en de padvindsters verspreidden zich over het reusachtige terrein.

De Jamboree is een groot succes geworden, duizenden menschen hebben er voor het eerst van hun leven kennis gemaakt met de padvinderij en zeggen nu: „padvinderij is toch eigenlijk erg aardig en goed". Dit succes legt op ons, op ieder van ons, ook een groote verantwoordelijkheid. De padvinderij heeft nu een goeden naam gekregen en het is ook onze plicht dezen naam zoo te houden. Meer dan ooit hebben wij ons te gedragen als *echte* padvindsters, tegenover onszelf zoowel als tegenover de wereld.

Het is aan alle padvindsters zoowel als aan de padvinders te zorgen dat men, de groote machtige Men, blijft denken dat padvinderij iets aardigs en vooral „iets goeds" is, iets dat de wereld niet meer missen kan.

H. K.

VREEMDE UNIFORMEN BIJ HET DEFILÉ

Na het defilé op het verzamelterrein.

Op een Jamboree zijn vertegenwoordigers van allerlei landen en volken, van allerlei huidskleur en ras, doch dat zijn allemaal jongens. Maar als we misschien later — bijvoorbeeld ter eere van het 25-jarig bestaan van ons Gilde in 1941 — eens een internationaal padvindsterskamp zouden organiseeren, dan zullen onze Zuster padvindsters uit andere landen en werelddeelen, toch niet zóó prachtig zijn als de figuren, die op deze Jamboree het drukst om handteekeningen werden lastig gevallen. Want de Syrische padvindsters dragen geen brandweerhelmen en de Egyptische geen fez, zelfs de Poolsche p.v.'s hebben alleen maar doodgewone hoeden of mutsen en deze laatste zijn lang niet zoo aardig als het blauwe petje waarmee prins Gustaaf Adolf zich in Vogelenzang vertoonde. Nee, als we een internationaal padvindsterskamp houden, dan zullen er alleen maar gewone uniformen zijn in grijs, groen, blauw, khaki en wit, die alleen in details verschillen. Eén uitzondering zal er zijn — zoover als ik me tenminste nu bedenken kan — n.l. Britsch Indië, want de padvindsters uit de Engelsche Dominions, die tot een der Br. Indische volken behooren, dragen over haar uniform de sari.

Dame Katherine Furse, de directrice van het Wereldbureau der Intern. Padvindsters Vereeniging.

Ook op den dag van het défilé voor de Chiefs hebben we op de Jamboree een Britsch Indische padvindster kunnen zien. Hare Hoogheid de Rani van Dhenkanal. Zij is de vrouw van een der Britsch Indische vorsten en ze was met haar gemaal meegekomen om zooveel mogelijk van de padvinderij in Europa te zien, want zij zijn beide enthusiaste padvinders. De Rani is de hoofdleidster der padvindsters in Dhenkanal en op de Jamboree droeg zij dan ook de witte p.v.-blouse met een zwarte das en daarop het klaverblad, maar over dat uniform heen droeg zij een licht khaki-kleurige sari.

's Avonds zat Hare Hoogheid ook mee aan het diner, dat ons Hoofdbestuur aan Lady Baden Powell aanbood. Daar waren ook de andere buitenlandsche gasten aanwezig, de Engelsche Commissioners en natuurlijk Dame Katherine Furse de directrice van het Wereldbureau. Dame Katherine is eigenlijk de spil waaromheen het internationale contact der padvindsters draait, want aan het Wereldbureau worden alle rapporten, alle vragen om hulp en inlichtingen uit alle aangesloten landen gezonden. Daar worden de tweejaarlijksche wereldconferenties en de jaarlijksche vergaderingen van het wereldcomité voorbereid en daar worden de voorstellen die door verschillende landen gedaan worden bestudeerd en uitgewerkt. Dame (spreek uit deem) Katherine is een Engelsche, maar in onze beweging moet zij eigenlijk een wereldpadvindster zijn, want zij moet behartigen de belangen van alle landen en het wel en wee van de padvindsters in IJsland moet haar net zoo na aan het hart liggen als het belang van de Bengaalsche, Estische of Chineesche padvindsters. Dat is een zware taak, maar Dame Katherine is in haar leven gewend geweest aan moeilijke opdrachten. Toen de oorlog uitbrak, kreeg zij als ervaren maatschappelijk werkster de leiding van de sociale zorg voor de Britsche vloot en de Engelsche regeering verleende haar den titel van Admiraal. Na den oorlog werd Dame Katherine door den Engelschen Koning onderscheiden, met de hooge orde die haar recht geeft op den titel Dame. Dit is het vrouwelijk equivalent voor Sir en er zijn maar heel weinig dames, die dezen titel mogen voeren.

H H. de Rani van Dhenkanal.

Het is eigenlijk geen wonder, dat een vrouw die zooveel met de vloot te maken gehad heeft, na den oorlog zich aangetrokken voelde tot het werk der waterpadvindsters en tot het oogenblik, dat Dame Katherine Furse benoemd werd tot directrice van het Wereldbureau, is zij hoofd van de Engelsche Searangers geweest. In dien tijd droeg zij net als Ivag een wit „overtrekje" over haar blauwe leidstershoed, verder het gewone uniform, dat zij ook nog droeg toen ze voor het eerst als wereldpadvindster in ons land kwam, n.l. in 1929, toen het Wereldcomité in Den Haag vergaderde. Een jaar later toen in Ommen een internationaal leidsterskamp georganiseerd was is Dame Katherine daar ook geweest, en ook toen droeg ze nog blauw. Maar ditmaal had zij evenals Lady Baden Powell en evenals Mrs. Kerr in ons Jubelkamp en Mej. Pijpers op vele leidstersconferenties het grijze internationale uniform, waarop alleen de Chief Guide als onderscheiding een leeren riem draagt.

Een Padvindster uit Curaçao, die met ons meegedefileerd heeft.

Dan waren er nog twee soorten ongewone uniformen, maar al zien we ze hier dan ook zelden, het waren toch Nederlandsche padvindsters die ze droegen en Gilde leden waren het eigenlijk ook, want haar organisaties zijn federatief bij het Gilde aangesloten. Een Curaçaosche padvindster defileerde in die lange rij blauwe meisjes en een tiental uit Ned. Indië. Op de foto zijn er minder te zien, maar de speciale fotograaf, die exclusieve opnamen voor De Padvindster maakte, hield haar toestel een beetje scheef en toen kwamen degenen, die nu niet te zien zijn, er zonder hoofd op.

H.

Nederl.-Indische Padvindsters, die aan het defilé deelnamen.

't Was niet de schuld van de padvinderij

door Elisabeth van Leyden

Wil kwam in haar uniform de trap afgevlogen en viel met een plof op haar stoel aan de koffietafel neer. Ze verkleedde zich Zaterdags wanneer ze tot 1 uur school hadden altijd vliegensvlug, dronk haastig koffie om toch vooral op tijd op opkomst te zijn. Als er nu maar niet weer wat tusschen kwam.....

Maar jawel, daar had je het alweer, ze kende moeders gezicht al, wanneer ze het gewone: „Och Wil, zou jij na de koffie even...." ging zeggen. Arme moeder, zij kon het ook niet helpen, dacht Wil, en ze wist best hoe vervelend het was, maar toch onderdrukte ze met moeite een zucht en zei zonder veel enthousiasme:

„Ja moeder, wat is er?"

„Even helpen met de groote voorkamer in orde te brengen, stof afnemen en wat bloemen neerzetten."

„O moeder, de kamer van Tante Letje, is die verhuurd? Wat akelig."

„Nog niet kind, maar er komt vanmiddag iemand kijken en dan moet het er een beetje gezellig uitzien, ik hoop maar dat die dame hem neemt."

„Ja," Wil zuchtte nu hardop, „ja natuurlijk, maar 't was zoo echt Tante Letjes' kamer."

„Ja, dat weet ik wel, maar Tante Letje zou het zelf niet anders willen, geloof je ook niet?" vroeg moeder.

„Nee, dat is zoo," zei Wil en samen dachten ze weer aan die lieve oude juffrouw v. d. Helst, die 1½ jaar de groote voorkamer bewoond had en waar ze allen zooveel van hadden gehouden. Voor Wil en haar broer Henk was ze van het begin af Tante Letje geweest en Wil kreeg iederen keer weer een akelig gevoel in haar keel als ze aan Tante Letje's ziekte dacht, hoe ze naar het ziekenhuis gebracht was en kort daarna gestorven. De familie had al Tante Letje's eigen dingen weggehaald, maar de kamer was niet dadelijk weer verhuurd en bleef: Tante Letje's kamer.

En nu kwam er iemand die hem misschien zou nemen. „Is 't een jonge dame, moeder," vroeg Wil, tusschen twee haastige happen boterham in.

„Uit de brief lijkt het me een ouder iemand te zijn," antwoordde moeder.

„Hè jammer," zei Wil, „als de kamer nu toch verhuurd wordt, had ik liever iemand jongs gehad."

„Kom misschien valt het best mee," troostte moeder, 't was niet noodig dat het kind merkte, dat zij er ook tegen op zag; weer een nieuw gezicht in huis, andere gewoonten, andere eischen.....

Wil was al klaar, sprong op en vloog al weg om een stofdoek te halen. In de groote kamer gooide ze de ramen wijd open, nam vliegensvlug overal stof af, zette de stoelen wat gezellig neer; trok aan het divankleed en rende toen weer naar de huiskamer terug.

„Zei u nog iets van bloemen, moeder?" vroeg ze vlug.

„Ja kind, kun je die nog even bij Wouters halen, 't staat zooveel gezelliger, hier heb je een kwartje, kijk maar wat er is."

Een oogenblik stond Wil besluiteloos, het kwartje in haar hand. Toen legde ze het weer op tafel en zei:

„Hoeft niet moeder, de bloemen krijg je zoo wel."

Voor haar moeder nog iets kon zeggen, was Wil de kamer al uit, had haar P.V. hoed van den kapstok gegrepen, jas aangeschoten, haar fiets uit het schuurtje gehaald en was met een vlugge armzwaai verdwenen.

* * *

Drie kwartier later kwam Wil, vuurrood en hijgend van het harde trappen, het clubhuis binnenvallen. De opkomst was natuurlijk al lang begonnen, ze zaten allemaal op den grond en Guido was bezig iets te vertellen, waarvan Wil eerst niets begreep. Ze probeerde het zachtjes aan haar Ass. R. Leidster te vragen, maar kreeg een bits gefluisterd: „Moet je maar niet zoo laat komen" terug.

Een oogenblik had Wil het gevoel dat ze „dat kind" zou slaan of anders heel hard gaan huilen. Maar ze kneep haar handen tot vuisten, beet op haar lippen, sperde haar oogen wijd open, en 't ging voorbij. Ze kon weer gewoon kijken en ze probeerde te luisteren naar wat Guido zei. Maar 't was moeilijk, je zat eigenlijk nooit eens even zoo stil — als het dan eens gebeurde, raasden de gedachten als gekken door je hoofd. Aan thuis moest je denken, aan het groote huis dat vroeger je eigen thuis was en dat na Vader's dood pension was geworden, waar Moeder kamers verhuurde en voor allerlei vreemde menschen kookte en alles nadraafde. Aan jezelf ook, hoe druk het was met school en het pension, waarin je dikwijls mee moest helpen en hoe je eigenlijk nooit eens tijd had om buiten opkomst iets voor padvinderij te doen. Aan Henk, haar broer, die het toch eigenlijk nog veel moeilijker had dan zij omdat hij niet zoo makkelijk leerde en toch ook allerlei karweitjes voor Moeder en de gasten opknapte. Aan Tante Letje — de nieuwe dame, aan....

't Was afgeloopen, Guido stond op. Hemel, ze wist absoluut niet waar 't over geweest was. Enfin, zou ze straks wel aan Medy, haar R.L. vragen.

Een linkerhand werd naar haar uitgestoken: „Dag Wil," zei Guido, „druk gehad? Zeg, blijf jij mij helpen? Ze moeten allerlei opdrachten uitvoeren, buiten, en in de stad. Ik moet iemand hier hebben om me te helpen controleeren."

„Graag Guido," zei Wil blij, hè heerlijk rustig, zoo alleen met Guido in 't clubhuis blijven, Guido was een beste!

* * *

Aan 't eind van den middag fietste ze met Guido mee naar huis.

„Erg druk thuis, Wil?" vroeg Guido, die wist hoeveel er te doen was in het groote pension — hoe dapper de twee kinderen hun moeder hielpen.

„Ja Guido," antwoordde Wil, „'t is altijd druk, dat is niet erg, je went er zoo aan, maar.... weet u.... 't is soms zoo moeilijk. Dan weet ik niet meer wat ik nu eigenlijk vóór moet laten gaan. Zooals vanmiddag, ik had wel op tijd op opkomst kunnen zijn, maar.... er moesten bloemen zijn voor een kamer, die iemand kwam zien en moeder gaf me een kwartje om ze te koopen bij den bloemenman vlakbij. Maar ik wist een plekje waar je zulke prachtige dotters kunt plukken, alleen, 't is een kwartier fietsen. Toen heb ik toch moeder het geld teruggegeven en heb ze gehaald, maar toen was ik natuurlijk te laat op opkomst en ik wist niet wat er gebeurd was en wat U verteld had en dat is erg vervelend voor iedereen en vooral voor mijn ronde, ik moet altijd al vragen en kan nooit eens iets extra's voor ze doen. Toen dacht ik: had ik dan toch het kwartje maar moeten nemen en op tijd komen. Maar moeder heeft het zoo moeilijk en een kwartje.. Ik weet het soms heusch niet meer."

Even was het stil en fietsten beide zwijgend verder. Toen zei Guido: Weet je Wil, ik zie de padvinderij altijd als een weg, een weg naar een mooi doel, en dat doel heet dienen. Niet onszelf of de padvinderij dienen, maar anderen en allereerst wie ons het naast staan. Als jij terwille van je ronde of van de padvinderij iets nalaat dat je voor je moeder kunt doen, dan lijkt het mij dat je niet den weg oploopt naar het doel toe, maar met je rug naar het doel, den weg afloopt, begrijp je?"

„Ja Guido," zei Wil zacht en toen ineens blij: „'t waren zulke prachtige dotters en moeder vond ze zoo mooi!"

* * *

„En moeder?" vroeg Wil dadelijk toen ze thuis kwam, „is de kamer verhuurd, en hoe was ze?"

„Ja, hij is verhuurd en het kleine kabinetje er naast ook,

maar we zullen het nog wel druk hebben, de eerste dagen. Mevrouw ter Weede komt Woensdag al en ze brengt allerlei eigen meubels mee en ze wil liever een ander kleed op den grond en de hond...."

„O moeder, heeft ze een hond ? Kan dat voor de andere menschen ? Leuk anders wel."

„Ja„ ik vond het eerst ook wel een bezwaar, maar zonder hond kwam ze in geen geval en ze zei dat het een oude hond was, die nooit blafte en meestal stil in zijn mand lag."

„Hè jakkie en natuurlijk ook een oude dame. Ik zie het al Mevrouw ter Weede met haren hond!" En Wil schuifelde overdreven kromgebogen de kamer door en riep met een hoog stemmetje: „Fikkie, Fikkie, lieve hond, kom bij het vrouwtje."

Haar moeder moest even lachen, maar zei toch : „Wil, Wil, wat draaf je weer door. Mevrouw ter Weede maakte een heel vriendelijk indruk en zóó oud is ze niet."

Ze vertelde maar niet verder over het langdurige bezoek van de zeer preciese, eenigszins stijve oude dame, die de kamer : wel netjes, maar och ziet U, zoo'n kleed kan ik eenvoudig niet verdragen en Jimmy, mijn hond, zou er akelig van worden en dan heb ik graag precies om acht uur mijn thee, precies, weet U en drukte na 10 uur 's avonds kan ik niet verdragen en mijn hond Jimmy...."

Nee Mevrouw ter Weede was geen Tante Letje, maar dat moest Wil zelf maar uitvinden en misschien viel het nog mee....

Mevrouw ter Weede en Jimmy, mijn hond, namen hun intrek op de groote voorkamer en het kleine kabinetje. De hond blafte inderdaad nooit, maar Mevrouw belde nog al eens en was niet makkelijk. Wil had al menige zucht geslaakt als ze weer eens voor een kleinigheid naar boven was geweest en ze verlangde meer dan ooit terug naar Tante Letje, die nooit onnoodig belde en die altijd vriendelijk en geinteresseerd was in alles wat je deed. Mevrouw ter Weede zei nooit iets, buiten het gewone goeiemorgen en goeienavond. Alleen den eersten Zaterdag, toen Wil in uniform verschenen was, had ze haar wenkbrauwen opgetrokken en gevraagd: „Wat is dat voor een pakje?"

„Padvindstersuniform, Mevrouw," had Wil trots geantwoord, maar Mevrouw had verder niets meer gezegd, alleen had ze later tegen Moeder gezegd dat ze liever niet had dat wil in „dat pakje" haar bediende. Ze hield niet van die aanstellerij. Wil was woedend geweest, toen moeder het haar vertelde, en ze had allerlei onvriendelijkheden aan het adres van dat nare opgeprikte mensch met haar vieze suffe Jimmy, mijn hond, ten beste gegeven, maar het vermoeide, verdrietige gezicht van haar moeder, had haar ineens doen ophouden.

„Ik meen het niet zoo erg," had ze verlegen gezegd, „ik.. ik zal dan mijn uniform wel uittrekken, maar ik doe het voor jou, mams, en niet voor haar!"

Iederen morgen prompt om 10 uur kwam Mevrouw ter Weede statig de trap af met Jimmy, mijn hond, achter zich aan. Dan wandelden de oude dame en goeiige oude dier een uurtje samen en 's middags om drie uur werd dit nog eens herhaald. Ze woonden nu al maanden in het pension van Wil's moeder en langzamerhand beschouwden alle gasten de oude Mevrouw die zich met niemand verder inliet, als een soort wandelend tijdsein, dat 10 uur 's morgens, 3 uur 's middags en 10 's avonds wanneer de hond nog even werd uitgelaten, precies aangaf. Maar op een Zaterdagmorgen gebeurde er iets ongewoons. 't Werd 10 uur, maar Mevrouw ter Weede verscheen niet, 't werd half elf, elf uur.... eindelijk ging Wil's moeder maar eens naar boven en klopte voorzichtig aan. Het bleek dat Mevrouw ter Weede na het ontbijt maar weer naar bed gegaan wes. Ze had kou gevat en voelde zich ellendig.

„Of ze een dokter wou hebben," vroeg Mevrouw Klarenbeek. Maar dat weigerde de oude dame zeer beslist. Doktoren waren allemaal kwakzalvers, het eenige wat ze wenschte was met rust gelaten te worden. En misschien kon het meisje (daarmee bedoelde ze Wil) 's middags wel een uurtje met de hond gaan wandelen.

„Ja Mevrouw, dat kan natuurlijk wel," antwoordde Mevrouw Klarenbeek en bedacht tegelijk met schrik dat Wil dien middag padvinderij had. Enfin misschien viel het te combineeren, en anders moest ze in 's hemelsnaam voor die eene keer de padvinderij maar laten loopen. Mevrouw ter Weede leek werkelijk ziek, die kon ze dit niet weigeren.

Toen Mevrouw Klarenbeek aan de koffietafel de jobstijding vertelde, leek het wel of er voor Wil nog nooit zoo iets als een padvindsterswet over teleurstelling-met-opgewektheid-dragen, bestaan had. Ze was woedend en stak dat niet onder stoelen en banken!

„Hoe kon u nou zeggen dat ik wel met die akelige hond zou gaan wandelen!" stormde ze. „Ik doe het niet, ik moet naar opkomst en ik ga ook. Er is hier ook altijd wat, nooit kun je eens.... Au!"

Henk had zijn booze zusje onder tafel een gevoelige trap toegediend en zei: „Kind, maak toch niet zoo'n drukte, als ik geen extra meetkundeles had, ging ik wel. Neem het beest mee naar padvinderij, dan leert hij misschien nog wat."

„Och kletsl" bromde Wil, maar raasde toch niet verder door. Ze had trouwens niets meer te zeggen als ze al gewild had. Ze stikte haast in haar boterham en haar ingehouden tranen. Ze wou niet huilen.... Maar dat het ook net vandaag kwam nu ze zoo'n fijne speurtocht zouden hebben, 't was afschuwelijk!

„Hoe laat moet ik met dat.... ongeluk uitgaan?" vroeg Wil, strak op haar bord kijkend.

„Om een uur of drie heeft Mevrouw gevraagd," antwoordde haar moeder.

Drie uur pas! Wil's gezicht klaarde een heel klein beetje op, ze had een idee. Ze zou voor opkomst nog gauw even naar het clubhuis fietsen, Guido alles uitleggen, vragen waar ze ongeveer langs zouden komen met de tocht en dan daarheen wandelen met de hond. Misschien kon ze dan nog een heel klein eindje meedoen.

Klokslag drie klopte Wil aan Mevrouw ter Weede's deur en haalde Jimmy, mijn hond, af. Het dier scheen niet veel lust te hebben in een wandeling zonder zijn meesteres, hij liep tenminste al heel langzaam. Wil moest telkens stilstaan en hem roepen. „Kom nu Jimmy," riep ze zoo vriendelijk mogelijk anders liep het beest nog maar weg, „kom nu, we moeten om half vier bij Denneheuvel zijn."

't Werd een zenuwachtige tocht, ieder oogenblik moest Wil den hond aansporen om door te loopen, ze kookte op het laatst van ongeduld. Eindelijk, daar was Denneheuvel en daar zag ze ook al een paar blauwe figuren die wenkten en riepen.

„Kom gauw Wil! 't Is eenig, maar erg moeilijk. Help als je blieft even mee, we kunnen hier niets vinden. Eerst was 't een spoor met roode draadjes, maar we zien hier niks meer."

Wil,dadelijk erin, zocht ijverig mee en ontdekte plotseling tot haar groote vreugde het gezochte teeken : brief verborgen 12 passen N. Den brief gevonden, ging de tocht verder en Wil liep mee. Jimmy die er onder het zoeken bij was gaan liggen om wat te bekomen, moest weer opstaan en sjokte achter het troepje p.v.'s aan. Het spoor was nu makkelijker te vinden en de meisjes liepen flink door. Ineens merkte Wil dat de hond nergens meer te zien was. Eén oogenblik sloeg de schrik haar om het hart, toen ontdekte ze heel ver achtergebleven, een wit en bruine stip. „Hé, wachten jullie even, ik haal hem gauw," smeekte Wil. Ze rende terug, knipte nu de lijn vast aan Jimmy's halsband en begon weer te hollen. Het toch al vermoeide dier moest wel mee. Verder ging de tocht, het werd steeds opwindender, een andere ronde zat hen op de hielen, ze kwamen steeds dieper de hei in, verder van huis. Wil merkte het niet, ze was er heelemaal in, had verschillende sporen gevonden. De hond trok ze mee, gedachteloos, alles vergetend, behalve de tocht. Ineens stonden ze voor een greppel vol water. Waar was het spoor? O daar, aan den overkant ontdekte Wil, nam een sprong en bedacht te laat dat ze de hond vast had, voelde de lijn om haar been en liet hem los. Ze kwam op handen en voeten aan den overkant terecht maar hoorde op hetzelfde oogenblik een plons. Jimmy-mijn-hond was in het water gevallen. Bijna dadelijk waren de anderen erbij, vischten het doodvermoeide dier uit het vieze water en zetten het op den kant, waar hij stond te trillen op zijn pooten, zonder zelfs de kracht te hebben het water uit zijn vacht te schudden.

Wil, aan den overkant, was ineens in de werkelijkheid terug. Hemel, wat was ze ver van huis geraakt, hoe laat zou 't wel zijn? Genade half vijf al, ze moest terug, dadelijk! Ze sprong terug op den anderen kant en zei zenuwachtig: „Zeg ik moet weg, 't is al eeuwig laat. Zonde, 't was zoo leuk. Gaan jullie maar gauw. Dag!" Toen pakte ze Jimmy's lijn en begon hard te loopen in de richting van huis. Maar ver kwam ze niet op die manier. De vermoeide, kletsnatte hond, kon niet meer anders dan stap voor stap vooruit komen. 't Hielp niets of Wil al vriendelijk tegen hem sprak, hem aanmoedigende, het dier liep tergend langzaam en Wil begon zich hoe langer hoe meer op te winden. „Kom nou Jimmy, zoete hond, we gaan naar huis, kom nou!" riep ze, bijna in tranen bij de

gedachte aan alles wat haar thuis te wachten stond: Mevrouw ter Weede, woedend, zei misschien de kamer wel op, moeder vreeslijk bedroefd, weer minder geld....

Ineens, in wanhoop, bukte Wil zich, pakte de natte, vuile hond op, en liep zoo hard zij kon verder. Een paar minuten ging het goed, toen begon ze langzamer te loopen, wat was dat beest zwaar.... hè, even moest ze hem neerzetten.... vooruit maar weer.... 't werd een wanhopige tocht, met een halfgedragen, half getrokken Jimmy, dwars door de hei. Wil kon op 't laatst niet meer, ze was even vuil en nat als de hond en moest zich geweld aan doen om niet in tranen uit te barsten....

't Was half zes toen het bibberende, doodvermoeide stel eindelijk door de achterdeur de keuken binnensloop. Wil pakte meteen de eerste, beste handdoek die ze zag en begon Jimmy af te wrijven. Mooi werd hij niet en hij lag al maar vreeselijk te hijgen, wacht ze zou hem wat water geven. Gulzig dronk de hond en hij scheen er door op te knappen, hij kon weer op z'n pooten staan tenminste....

„Wil! waar heb je gezeten, wat is er gebeurd?" Mevrouw Klarenbeek stoof letterlijk de keuken in, doodongerust. Haar gezicht klaarde op toen ze haar dochtertje en de hond blijkbaar ongedeerd zag staan. „Kind, wat zie je er uit! Weet je dat het over half zes is? Mevrouw ter Weelde is vreeselijk ongerust en ik begreep er ook niets van, wat...."

Maar Wil hoorde niets meer, ze was op een stoel neergezakt, had haar hoofd op haar armen gelegd en huilde, heel erg....

* * *

Na tafel had Wil stilletjes haar schoolboeken gehaald en nu zat ze te suffen over een algebrasom die heelemaal niet lukte. 't Was stil in huis. Henk was uit, moeder was boven bij Mevrouw ter Weede, die zich gelukkig veel beter voelde en in haar vreugde over het terugzien van haar geliefde hond, eigenlijk vergeten had heel boos te worden.

Wat bleef moeder lang weg, zou Mevrouw toch weer erger zijn? Daar kwam ze aan.... de deur ging open en dadelijk zag Wil aan moeder's gezicht dat er iets mis was.

„Is er iets met Mevrouw?" vroeg ze ongerust.

„Nee, niet met Mevrouw, met de hond," antwoordde moeder en 't leek Wil alsof ze een harde klap op haar hoofd gekregen had. Ze kromp in elkaar en vroeg heel kleintjes: „Wat dan?"

„Hij is ziek, hij ligt maar te rillen en te hoesten en wil niets eten. Mevrouw wou graag den veearts erbij hebben. Ik zal even opbellen."

Wil hoorde moeder een paar keer een nummer draaien, wachten, weer draaien, iets vragen. Toen kwam Mevrouw Klarenbeek weer binnen met een bezorgd gezicht en zei: „Ik kan niemand te pakken krijgen. Dr. Telser is er niet, bij die andere, je weet wel in de Coehoornstraat krijg ik geen gehoor. Wat moeten we nu?"

Bijna had Wil gezegd: „Ik weet het ook niet," toen ze ineens bedacht dat er pas een nieuwe veearts was komen wonen, heel aan het andere eind van het uitgestrekte dorp. Hoe hij heette wist ze niet, maar ze stond meteen op, klapte resoluut haar boek dicht en zei: „Ik weet er nog een moeder, ik ga er heen."

Hemel wat was ze moe en suf als ze stond, maar buiten op de fiets zou dat wel beter worden. Wil trapte flink door, 't was een heel eind en heelemaal precies waar het was, wist ze niet, maar ze zou 't wel vinden en dan zou die man Jimmy wel gauw weer beter maken. Stel je voor dat die hond eens niet beter werd, 't was per slot een oud dier. Dan was het haar schuld! Met verdubbelde woede trapte Wil door.

't Bleek in 't donker niet makkelijk te vinden, maar eindelijk had ze het huis toch. Ze belde aan en.... ging even later verslagen de stoep weer af: de dokter was er niet, kwam niet voor morgenavond terug. Besluiteloos, wanhopig en doodmoe, bleef Wil staan met haar fiets aan de hand. Wat moest ze nu doen?.... O, als Jimmy doodging, dan had zij het gedaan! 't Was haar schuld, voor haar eigen plezier had ze het arme dier veel te ver meegesleept vanmiddag, in een sloot laten vallen.... hij mocht niet doodgaan, er moest toch iemand zijn die....

„Hé Wil, wat doe jij hier met je neus op je schoenen in de duisternis?"

Wil schrok op, keek verwilderd rond en herkende toen de Ass. Leidster van haar groep.

„O Ena", zei ze verlicht, „ik.... ik liep te suffen. Weet.. weet U iets van honden? Van zieke honden bedoel ik?"

De jonge A.L. keek vreemd op bij deze onverwachte vraag, maar antwoordde meteen: „Ja, wel wat. Wat is er eigenlijk?"

Het leek Wil of het ineens minder donker werd, of dat akelige in haar keel en achter haar oogen wegtrok, of ze nog wel eens ooit zou kunnen lachen....

Over haar woorden vallend, deed ze eenigszins verward het verhaal en toen ze ophield zei de A.L. dadelijk: „Ik ga even met je mee, 't zal wel gewoon kouvatten zijn, maar met zoo'n oude hond moet je natuurlijk altijd oppassen."

Een heel zwaar rotsblok viel van Wil's hart.

* * *

Een half uur later zaten ze allemaal bij Mevrouw ter Weede om de tafel en dronken warme thee en aten erg lekkere koekjes. Jimmy lag tevreden te snurken, geheel in warme dekens gerold.

Ena, door Mevrouw ter Weede zonder veel vertrouwen begroet, — maar alles was beter dan niets — had dadelijk gezien dat kou inderdaad alles was wat den hond scheelde. Ze had hem stevig gewreven met warme doeken, hem in een deken gerold en tot slot een „hondengrokje" bestaande uit een ei met een beetje rum gegeven. De heele behandeling was Jimmy wonderwel bevallen en na een dankbare lik over Ena's hand, had hij nog eens geknord, zich omgedraaid en was meteen in slaap gevallen.

En toen was het wonder gebeurd: Mevrouw ter Weede had hen allen uitgenoodigd bij haar een kopje thee te blijven drinken. 't Was even gek geweest en niemand had precies geweten wat te zeggen, maar de opluchting en dankbaarheid van de oude dame waren zoo groot dat ze ineens allemaal hadden zitten praten, alsof Mevrouw ter Weede zoo maar een heel gewoon iemand was, en niet een deftige, met bizonder vriendelijke oude dame. Mevrouw had Ena heel erg bedankt en ze hadden even gelachen bij de herinnering aan Wil die met zware, natte hond in haar armen over de hei gesjouwd had.

„Maar hoe komt U zoo handig met dieren?" had Mevrouw ter Weede Ena gevraagd en die had uitgelegd dat ze het insigne E.H.B.O. voor dieren gehaald had en verteld over de Padvindsterswet en artikel 6 daarvan.

De oude Mevrouw had belangstellend geluisterd en toen hoofdschuddend gezegd: „Dat zou toch niets voor mij geweest zijn, want weet U, eigenlijk hou ik niet zoo erg van dieren."

„Hè?" had Wil uitgeroepen, „en Jimmy dan?"

Even aarzelde Mevrouw ter Weede, toen met een blik op de rustig slapende hond zei ze: „Ja dat moet U wel vreemd klinken, maar al zorg ik erg goed voor hem en zou ik het vreeselijk gevonden hebben als hij doodgegaan was, toch is Jimmy niet mijn hond. Hij is van mijn eenigen zoon die in Indië woont en die hem als jongen al gekregen heeft en vreeselijk aan hem gehecht is. Het volgend jaar komt Hans met verlof en het zou natuurlijk een groote teleurstelling zijn als hij Jimmy niet meer vond. Dank zij de padvinderij is nu alles gelukkig goed afgeloopen."

„Maar de padvinderij had ook wat goed te maken," zei Mevrouw Klarenbeek, „die was er in de eerste plaats schuld aan dat het allemaal gebeurde."

Wil voelde hoe Ena haar aankeek bij deze woorden. Ze slikte, haalde diep adem en zei toen, haar oogen strak op het tafelkleed gericht: „Nee, dat is niet waar, 't is niet de schuld van de padvinderij, 't is mijn schuld, omdat ik het verkeerd gedaan heb. Guido zegt dat de padvinderij een weg is naar een doel en als je iets verkeerd doet om padvinderij, je de weg afloopt en niet op. Maar.... ik zal probeeren de goede kant uit te loopen!"

BOEKBESPREKING

WIJ KNUTSELEN *door Piet Marée.*

Uitgave: H. P. Leopold's Uitgevers Mij., Den Haag.

„Een boek voor menschen van zes tot zestig jaar", staat buiten op dit stevige groote boek aangegeven en zoo is het ook, want voor alle leeftijden, voor alle graden van handigen onhandigheid is hierin een aardig werkje te vinden. Jan en Hein kunnen zich den heelen winter bezig houden met het in elkaar zetten van een Velocar met een 4 B.K. (4 beenenkracht) motor. Kleine Marietje plakt een Kerstprent en de Padvindsters van de familie maken lampekapjes met silhouetjes en vensterschilderijtjes, Vader houdt zich bezig met het maken van een poppekast en moeder borduurt kruissteekpatronen.

't Is heusch een alleraardigst boek, heel duidelijk, met massa's platen. Ook om in je groep of je ronde te gebruiken is het erg geschikt, je kunt er een heeleboel ideëen uit op doen. De prijs is niet hoog, ingebonden kost het boek *f* 2.90.

De Nederlandsche Padvindstersvlag in Noorwegen vertegenwoordigd

Op 2 Juli vertrokken we met z'n tweetjes met s.s. „Bali" uit Rotterdam naar Noorwegen. Hier was n.l. een Internationaal kamp. Dit ging uit van de N.S.P.F. (Norsk Speiderpiker Forbund). De N.S.P.F. had uit ieder bij de wereldbond aangesloten land tien afgevaardigden uitgenoodigd. Het antwoord van die landen was als volgt:

Noorwegen 1338, Zweden 31, Denemarken 22, Finland 15, Polen 14, Australië 13, Engeland 10, Ierland 10, Tsjecho Slowakije 5, Canada 4, België 4, Holland 2 en Amerika 1.

Zoo waren er dus 13 verschillende landen.

Iedere 4 jaar organiseert Noorwegen zoo'n „Landsleir", wat dus bijna hetzelfde is als ons „Jubelkamp". Op de heenreis reisden we met de vier Belgische Padvindsters. Den eersten avond zongen we met elkaar op het dek. Zij leerden ons Fransche versjes en wij leerden hun o.a. „Sarie Marijs". Toen we naar kooi gingen zongen we samen „Taps". Het was fijn, zoo kon je echt iets begrijpen van de Wereldzusterschap.

Den 4den Juli arriveerden we in Kristiansand en hier gingen we van boord. De Belgen bleven er tot Oslo op, aangezien we de 7de pas naar het kamp konden, werden we ingekwartierd in Kristiansand. We hebben het reuze getroffen, want we waren beiden bij aardige families.

Woensdag 7 Juli reden we met de groep uit Kristiansand in een bus naar Mandal, waar het kamp gehouden zou worden. Na 30 kilometer gereden te hebben, zagen we een groot vlak veld met nog weinig tenten, maar dat zou wel gauw veranderen, daar den volgenden dag pas de officieele opening zou zijn.

Er was aan den ingang een leuke poort met de vlaggen van alle deelnemende landen erop. De Nederlandsche vlag was het eerst en de Noorsche het laatst. Dat viel ons al dadelijk op. Op de poort stond de kampspreuk:

„Mandal i sol og glede", wat beteekent „Mandal in zon en vreugde".

Noorsche Padvindsters droegen onze bagage naar de plaats waar onze tent moest komen te staan. We hadden zelf een drie persoons „Ricky" tent bij ons. We zetten haar eerst op en gingen toen onze stroozakken vullen. Na alles keurig opgeruimd te hebben, gingen we de „stad" in (een plaats van 4000 inwoners heet daar al „stad"), op zoek naar het huis van het meisje waar een van ons mee correspondeert.

Jammer genoeg moesten we zonder haar gezien te hebben naar het kamp terug. Ze was n.l. niet thuis.

Om 8 uur werden we in het Hoofdkwartier verwacht om te eten. Hier aten o.a. de Eere voorzitster, die de wereldvlag teekende, en de presidente Fru Dagmar Maalstad. Ook de leidsters van de andere landen aten hier en soms zaten we met 7 nationaliteiten aan één tafel.

's Avonds gingen we vroeg naar bed om den volgenden dag fit te zijn.

De 8ste was de groote dag van opening. Om 6 uur n.m. stonden we net zooals in het Jubelkamp om drie vlaggepalen. Iedere groep en ieder land had z'n vlag bij zich. Het was een fijn gezicht.

Nadat Fru Dagmar Maalstad het openingswoord in het Noorsch, Fransch, Duitsch en Engelsch gesproken had werden de drie vlaggen geheschen. De Noorsche Padvindstersvlag, de Noorsche nationale vlag in het midden en de Internationale Padvindstersvlag. Natuurlijk salueerden we allemaal, maar wij, buitenlanders, schrokken een beetje want de Noorsche Padvindsters salueeren de vlag met de arm schuingestrekt naar voren en de hand in saluut vorm. Wij wisten dat niet, maar deden het zooals we het altijd doen.

Daarna werd het Noorsche volkslied gezongen, speeches afgestoken en telegrammen voorgelezen.

Natuurlijk waren er ook telegrammen van Lord en Lady Baden Powell. 's Avonds een kampvuur dat voor iedereen toegankelijk was, dus met veel publiek. Dit vonden we niet zoo leuk. Alles ging in het Noorsch, zoodat we er niet veel van begrepen. Om 9.30 was het afgeloopen en om 10 uur ging er een lang signaal, dan moest alles stil zijn. Ze zingen daar geen taps, inplaats daarvan eindigde Fru Dagmar Maalstad het kampvuur met: „Speiderpiker, vaer Beredt", waarop ze allen salueerend antwoordden: „Altid beredt".

Wij waren met België, U.S.A. en Tsjecho Slowakije in hetzelfde subkamp, en daar zongen we dan wel Taps mee. Den volgenden dag werden we uitgenoodigd voor een autotocht van pl.m. 300 kilometer de bergen in. Dat namen we natuurlijk aan, daar we zooveel mogelijk wilden zien en we hebben genoten van de prachtige natuur. Je kunt er kilometers rijden zonder huizen te zien. We waren nog net op tijd om het kampvuur mee te maken, dat nu veel begrijpelijker was, daar er veel in het Engelsch vertaald werd.

Den dag daarna kregen we de pers op bezoek, die een photo van ons maakte, en ons interviewde.

's Middags werden we met een motorboot meegenomen en voeren de Fjord een eind op. 's Avonds weer een kampvuur, waarbij enkele buitenlanders optraden. Polen deed eenige volksdansen. Zondagmorgen, na vlaggeparade waarbij iedere groep en ieder land z'n vlag weer bij zich had, was er openluchtkerk op de kampvuurplaats. In het rond stonden de vlaggendraagsters, zoodat de kerkruimte door vlaggen werd begrensd. Het Evangelie werd ook in het Engelsch voorgelezen. Onder het voorlezen hiervan en onder het zingen gingen de vlaggen horizontaal. Het was echt fijn. Ook was er een Mis voor de Roomsch Katholieken.

Dinsdag had Pauline, mijn tochtgenoot, een dinétje bij den dokter met 25 padvindsters van zes nationaliteiten, terwijl ik met twee Noorsche Speiderpiker op een nachtelijke hike ging. We kwamen beiden om 12 uur thuis, zoodat we tegelijk onder zeil gingen.

Woensdag 15 Juli gingen we met de Engelschen en Ieren met menschen van het Hollandsche en Engelsche consulaat in drie motorbootjes uit. Daarna zouden we voor de radio spreken, maar dit kon helaas niet doorgaan omdat we te laat terug kwamen en er anderen voor ons in gevallen waren. 's Avonds, na het kampvuur, gingen de leden van de staf en ook de leidsters van de buitenlandsche groepen naar het gemeentehuis. Wij waren beiden uitgenoodigd, daar we geen leidster hadden. Het Gemeentebestuur bood ons hier een souper aan. We ontvingen allen een aardige herinnering aan dezen avond n.l. het wapen van Mandal in blauw en zilver uitgevoerd. Om 1 uur was het pas afgeloopen, zoodat het dus een late avond was geworden.

Donderdag was het om 4 uur weer sluiting en nadat, na het sluitingswoord van Fru Dagmar Maalstad, de vlaggen naar beneden waren gehaald, was er een medaille uitreiking aan menschen, die zich op de een of andere wijze verdienstelijk hadden gemaakt tijdens de kampweek o.a. de wacht, de dokter, de pers. Ook de leidsters van de afgevaardigde landen kregen er een en bij ons was dat de oudste die de medaille ontving.

Zoo was het kamp weer afgeloopen. Heel veel nieuwe zusjes hebben we leeren kennen en we hebben gezien hoe zij hun spel spelen. Dit gebeurde dikwijls op veel verschillende manieren, maar allen hielden hun lichtende idealen van Wet en Belofte hoog.

Na nog een week van het gastvrije land geprofiteerd te hebben kwamen we den 26 Juli, voldaan over onze reis weer thuis.

MARGUERITE VAN DER BORCH,
Toewiet afd. Geldermalsen.

PAULINE LAGING TOBIAS,
Padvindster afd. Arnhem.

Uit alle landen komen wij

België en Luxemburg

We zijn nu langzamerhand weer dicht bij huis aangeland en de lange rij padvindsters nadert zijn einde. Deze maand zien jullie twee Belgische en een Luxemburgsche padvindster.

België is weer zoo'n land waar twee vereenigingen naast elkaar, onafhankelijk van elkaar werken, maar die samen een comité hebben dat alle internationale zaken behandelt.

De Padvindster rechts boven is lid van de Katholieke Vereeniging: Association Catholique des Guides Belges. Zooals je ziet noemen ze zich in navolging van de Engelschen ook Guide, Gidsen en net als wij allemaal trachten ze dat natuurlijk ook te zijn: gidsen in het goede. Behalve hun wet, waarvan de artikelen iets uitgebreider zijn dan de onze, hebben ze ook nog drie „principes van de Katholieke Padvindster", die luiden:

Een padvindster is trotsch op haar wet en onderwerpt er haar geheele leven aan.

Een padvindster is zeer vaderlandslievend en een goede burgeres.

De plicht van een padvindster begint thuis.

Het laatste is eigenlijk niet anders dan het eerste artikel van onze oude wet: Wees veel voor thuis.

Artikel 7 van hun wet zegt niet alleen dat een padvindster vroolijk gehoorzaamt, maar voegt er aan toe: en doet niets half, iets wat wij zeker ook wel eens ter harte mogen nemen!

Artikel 9 over de spaarzaamheid heeft ook nog een staartje, n.l.: draagt zorg voor de eigendommen van anderen.

Ter gelegenheid van de groote internationale tentoonstelling in Brussel in 1935—'36 hebben de padvindsters zich ook zeer geweerd. Ze hebben een internationale Pioniersweek gehouden, samen met hun Belgische zustervereeniging. Er waren daar 17 landen vertegenwoordigd door 140 Pioniers. Op de tentoonstelling zelf was een model-p.v. kamp te zien, gearrangeerd en ingericht door de vier Belgische padvinder- en padvindstervereenigingen.

ıg uitgereikt en keert met Veedim ribune terug.

Tegelijk met de Pioniersweek werd toen ook het eerste Katholieke internationale padvindsterscongres gehouden.

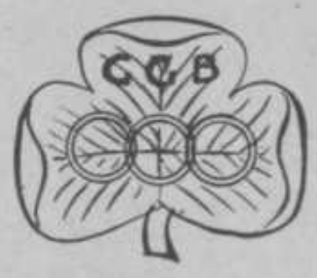

Deze vereeniging heeft een groep Blauwe Vogels in het Sanatorium van Syseele, verder een groep Verspreiden die in rondes werken onder leiding van één van hen die dan weer correspondeert met de leidster en met de D.C. voor Verspreiden. Drie keer per jaar komen ze bij elkaar en in den zomer kampeeren ze samen.

In de Belgische Congo, de kolonie in het hartje van Afrika werken ook een paar groepen in en om de zendingshuizen en scholen. Veel contact hiermee bestaat echter nog niet, maar wordt wel hoe langer hoe meer gezocht.

De padvindsters van deze Vereeniging dragen een bruine khaki jurk, een leeren ceintuur, das van de groepskleur, een khaki hoed, beige kousen en bruine schoenen. Hun speldje is groen met een wit klaverblad en een vergulde rand.

De Vereeniging heeft 1219 leden, waarvan 727 padvindster zijn. Hun kabouters dragen de aardige naam van Claire-Joies: Heldere Vreugd en brengen hun kabouterleven door met het zoeken naar de Gouden Vogel van de Vreugde.

De andere Belgische Vereeniging heet Association des Girl Guides de Belgique. De padvindster links boven hoort daartoe. Ze draagt een donker blauwe wollen rok en een donkerblauwe katoenen blouse, leeren ceintuur, das van groepskleur, beige kousen, bruine schoenen en een blauwe hoed. Hun speldje is verguld met zwarte, gele en roode gemailleerde kringen. De Vereeniging heeft 718 leden, waarvan 459 padvindsters.

Deze p.v.'s kunnen evenals wij bij het afleggen van hun Belofte tusschen twee vormen kiezen, ze kunnen beloven God te dienen of een hoog ideaal. Het vaderland dienen beloven ze echter allemaal.

Holland staat daarin trouwens alleen. In alle andere landen is het Vaderland of het Staatshoofd dienen in de Belofte opgenomen.

Deze Belgische p.v.'s moeten ook beloven te trachten iederen dag 'n goede daad te verrichten. Dit staat trouwens ook in 't derde artikel van hun Wet: „Een padvindster maakt zich nuttig en tracht iederen dag een goede daad te verrichten".

In art. 9 staat niet alleen dat een padvindster spaarzaam is, maar ook dat zij werkzaam is. Verder is hun wet vrijwel gelijk aan de onze.

zij een paar woorden.
leloos vooral, omdat
n hadden, stiekum
eind aan en toen
h over het uitge-

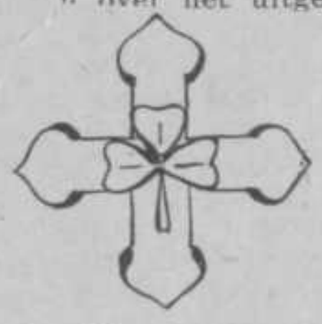

En nu het kleine Luxemburg. De vereeniging daar heet Association des Girl Guides Luxembourgeoises en telt 275 leden, waarvan 168 p.v.'s zijn. Hun Wet komt vrijwel met de onze overeen, maar in tegenstelling met bijna alle landen, waar het motto steeds „Wees Bereid" luidt, hebben de Luxemburgsche padvindsters als hun motto aangenomen het eene woord: Solidariteit.

Natuurlijk werken deze padvindsters nogals eens samen met de Belgische vereenigingen. Zoo gaan hun leidsters b.v. naar cursussen van de Belgische Girl Guides. Waar het land zoo klein is, kunnen de verschillende leidsters elkaar natuurlijk betrekkelijk makkelijk bereiken en onderlinge besprekingen houden. Sinds eenige jaren worden er ook kampen gehouden, speciaal voor rondeleidsters, waar deze in alle opzichten zoowel technisch als geestelijk voor hun taak worden voorbereid. Deze kampen hebben groot succes. Om de zin voor het internationale contact te ontwikkelen heeft de Vereeniging die in de wandeling A.G.G.L. genoemd wordt, de laatste jaren telkens een groot kamp in het buitenland georganiseerd. De Luxemburgers reizen graag, zien graag andere landen en leeren andere volken kennen, zoodat deze kampen byzonder geliefd zijn. Zoo hebben ze o.a. in de buurt van het Chalet gekampeerd en daar de Chief Guide ontmoet! De Luxemburgsche p.v.'s dragen een rok van bruin ripfluweel, een khaki blouse, leeren ceintuur, donker blauwe baret, das van groepskleur, beige kousen en bruine schoenen. Hun speldje is groen.

H. K.

De Nederlandsche Padvindstersvlag in Noorwegen vertegenwoordigd

Op 2 Juli vertrokken we met z'n tweetjes met s.s. „Bali" uit Rotterdam naar Noorwegen. Hier was n.l. een Internationaal kamp. Dit ging uit van de N.S.P.F. (Norsk Speiderpiker Forbund). De N.S.P.F. had uit ieder bij de wereldbond aangesloten land tien afgevaardigden uitgenoodigd. Het antwoord van die landen was als volgt:

Noorwegen 1338, Zweden 31, Denemarken 22, Finland 15, Polen 14, Australië 13, Engeland 10, Ierland 10, Tsjecho Slowakije 5, Canada 4, België 4, Holland 2 en Amerika 1.

Zoo waren er dus 13 verschillende landen.

Iedere 4 jaar organiseert Noorwegen zoo'n „Landsleir", wat dus bijna hetzelfde is als ons „Jubelkamp". Op de heenreis reisden we met de vier Belgische Padvindsters. Den eersten avond zongen we met elkaar op het dek. Zij leerden ons Fransche versjes en wij leerden hun o.a. „Sarie Marijs". Toen we naar kooi gingen zongen we samen „Taps". Het was fijn, zoo kon je echt iets begrijpen van de Wereldzusterschap.

Den 4den Juli arriveerden we in Kristiansand en hier gingen we van boord. De Belgen bleven er tot Oslo op, aangezien we de 7de pas naar het kamp konden, werden we ingekwartierd in Kristiansand. We hebben het reuze getroffen, want we waren beiden bij aardige families.

Woensdag 7 Juli reden we met de groep uit Kristiansand in een bus naar Mandal, waar het kamp gehouden zou worden. Na 30 kilometer gereden te hebben, zagen we een groot vlak veld met nog weinig tenten, maar dat zou wel gauw veranderen, daar den volgenden dag pas de officieele opening zou zijn.

Er was aan den ingang een leuke poort met de vlaggen van alle deelnemende landen erop. De Nederlandsche vlag was het eerst en de Noorsche het laatst. Dat viel ons al dadelijk op. Op de poort stond de kampspreuk:

„Mandal i sol og glede", wat beteekent „Mandal in zon en vreugde".

Noorsche Padvindsters droegen onze bagage naar de plaats waar onze tent moest komen te staan. We hadden zelf een drie persoons „Ricky" tent bij ons. We zetten haar eerst op en gingen toen onze stroozakken vullen. Na alles keurig opgeruimd te hebben, gingen we de „stad" in (een plaats van 4000 inwoners heet daar al „stad"), op zoek naar het huis van het meisje waar een van ons mee correspondeert.

Jammer genoeg moesten we zonder haar gezien te hebben naar het kamp terug. Ze was n.l. niet thuis.

Om 8 uur werden we in het Hoofdkwartier verwacht om te eten. Hier aten o.a. de Eere voorzitster, die de wereldvlag teekende, en de presidente Fru Dagmar Maalstad. Ook de leidsters van de andere landen aten hier en soms zaten we met 7 nationaliteiten aan één tafel.

's Avonds gingen we vroeg naar bed om den volgenden dag fit te zijn.

De 8ste was de groote dag van opening. Om 6 uur n.m. stonden we net zooals in het Jubelkamp om drie vlaggepalen. Iedere groep en ieder land had z'n vlag bij zich. Het was een fijn gezicht.

Nadat Fru Dagmar Maalstad het openingswoord in het Noorsch, Fransch, Duitsch en Engelsch gesproken had werden de drie vlaggen geheschen. De Noorsche Padvindstersvlag, de Noorsche nationale vlag in het midden en de Internationale Padvindstersvlag. Natuurlijk salueerden we allemaal, maar wij, buitenlanders, schrokken een beetje want de Noorsche Padvindsters salueeren de vlag met de arm schuingestrekt naar voren en de hand in saluut vorm. Wij wisten dat niet, maar deden het zooals we het altijd doen.

Daarna werd het Noorsche volkslied gezongen, speeches afgestoken en telegrammen voorgelezen.

Natuurlijk waren er ook telegrammen van Lord en Lady Baden Powell. 's Avonds een kampvuur dat voor iedereen toegankelijk was, dus met veel publiek. Dit vonden we niet zoo leuk. Alles ging in het Noorsch, zoodat we er niet veel van begrepen. Om 9.30 was het afgeloopen en om 10 uur ging er een lang signaal, dan moest alles stil zijn. Ze zingen daar geen taps, inplaats daarvan eindigde Fru Dagmar Maalstad het kampvuur met: „Speiderpiker, vaer Beredt", waarop ze allen salueerend antwoordden: „Altid beredt".

Wij waren met België, U.S.A. en Tsjecho Slowakije in hetzelfde subkamp, en daar zongen we dan wel Taps mee. Den volgenden dag werden we uitgenoodigd voor een autotocht van pl.m. 300 kilometer de bergen in. Dat namen we natuurlijk aan, daar we zooveel mogelijk wilden zien en we hebben genoten van de prachtige natuur. Je kunt er kilometers rijden zonder huizen te zien. We waren nog net op tijd om het kampvuur mee te maken, dat nu veel begrijpelijker was, daar er veel in het Engelsch vertaald werd.

Den dag daarna kregen we de pers op bezoek, die een photo van ons maakte, en ons interviewde.

's Middags werden we met een motorboot meegenomen en voeren de Fjord een eind op. 's Avonds weer een kampvuur, waarbij enkele buitenlanders optraden. Polen deed eenige volksdansen. Zondagmorgen, na vlaggeparade waarbij iedere groep en ieder land z'n vlag weer bij zich had, was er openluchtkerk op de kampvuurplaats. In het rond stonden de vlaggendraagsters, zoodat de kerkruimte door vlaggen werd begrensd. Het Evangelie werd ook in het Engelsch voorgelezen. Onder het voorlezen hiervan en onder het zingen gingen de vlaggen horizontaal. Het was echt fijn. Ook was er een Mis voor de Roomsch Katholieken.

Dinsdag had Pauline, mijn tochtgenoot, een dinétje bij den dokter met 25 padvindsters van zes nationaliteiten, terwijl ik met twee Noorsche Speiderpiker op een nachtelijke hike ging. We kwamen beiden om 12 uur thuis, zoodat we tegelijk onder zeil gingen.

Woensdag 15 Juli gingen we met de Engelschen en Ieren met menschen van het Hollandsche en Engelsche consulaat in drie motorbootjes uit. Daarna zouden we voor de radio spreken, maar dit kon helaas niet doorgaan omdat we te laat terug kwamen en er anderen voor ons in gevallen waren. 's Avonds, na het kampvuur, gingen de leden van de staf en ook de leidsters van de buitenlandsche groepen naar het gemeentehuis. Wij waren beiden uitgenoodigd, daar we geen leidster hadden. Het Gemeentebestuur bood ons hier een souper aan. We ontvingen allen een aardige herinnering aan dezen avond n.l. het wapen van Mandal in blauw en zilver uitgevoerd. Om 1 uur was het pas afgeloopen, zoodat het dus een late avond was geworden.

Donderdag was het om 4 uur weer sluiting en nadat, na het sluitingswoord van Fru Dagmar Maalstad, de vlaggen naar beneden waren gehaald, was er een medaille uitreiking aan menschen, die zich op de een of andere wijze verdienstelijk hadden gemaakt tijdens de kampweek o.a. de wacht, de dokter, de pers. Ook de leidsters van de afgevaardigde landen kregen er een en bij ons was dat de oudste die de medaille ontving.

Zoo was het kamp weer afgeloopen. Heel veel nieuwe zusjes hebben we leeren kennen en we hebben gezien hoe zij hun spel spelen. Dit gebeurde dikwijls op veel verschillende manieren, maar allen hielden hun lichtende idealen van Wet en Belofte hoog.

Na nog een week van het gastvrije land geprofiteerd te hebben kwamen we den 26 Juli, voldaan over onze reis weer thuis.

MARGUERITE VAN DER BORCH,
Toewiet afd. Geldermalsen.

PAULINE LAGING TOBIAS,
Padvindster afd. Arnhem.

Uit alle landen komen wij

België en Luxemburg

We zijn nu langzamerhand weer dicht bij huis aangeland en de lange rij padvindsters nadert zijn einde. Deze maand zien jullie twee Belgische en een Luxemburgsche padvindster.

België is weer zoo'n land waar twee vereenigingen naast elkaar, onafhankelijk van elkaar werken, maar die samen een comité hebben dat alle internationale zaken behandelt.

De Padvindster rechts boven is lid van de Katholieke Vereeniging: Association Catholique des Guides Belges. Zooals je ziet noemen ze zich in navolging van de Engelschen ook Guide, Gidsen en net als wij allemaal trachten ze dat natuurlijk ook te zijn: gidsen in het goede. Behalve hun wet, waarvan de artikelen iets uitgebreider zijn dan de onze, hebben ze ook nog drie „principes van de Katholieke Padvindster", die luiden:

Een padvindster is trotsch op haar wet en onderwerpt er haar geheele leven aan.

Een padvindster is zeer vaderlandslievend en een goede burgeres.

De plicht van een padvindster begint thuis.

Het laatste is eigenlijk niet anders dan het eerste artikel van onze oude wet: Wees veel voor thuis.

Artikel 7 van hun wet zegt niet alleen dat een padvindster vroolijk gehoorzaamt, maar voegt er aan toe: en doet niets half, iets wat wij zeker ook wel eens ter harte mogen nemen!

Artikel 9 over de spaarzaamheid heeft ook nog een staartje, n.l.: draagt zorg voor de eigendommen van anderen.

Ter gelegenheid van de groote internationale tentoonstelling in Brussel in 1935—'36 hebben de padvindsters zich ook zeer geweerd. Ze hebben een internationale Pioniersweek gehouden, samen met hun Belgische zustervereeniging. Er waren daar 17 landen vertegenwoordigd door 140 Pioniers. Op de tentoonstelling zelf was een model-p.v. kamp te zien, gearrangeerd en ingericht door de vier Belgische padvinder- en padvindstervereenigingen.

Tegelijk met de Pioniersweek werd toen ook het eerste Katholieke internationale padvindsterscongres gehouden.

Deze vereeniging heeft een groep Blauwe Vogels in het Sanatorium van Syseele, verder een groep Verspreiden die in rondes werken onder leiding van één van hen die dan weer correspondeert met de leidster en met de D.C. voor Verspreiden. Drie keer per jaar komen ze bij elkaar en in den zomer kampeeren ze samen.

In de Belgische Congo, de kolonie in het hartje van Afrika werken ook een paar groepen in en om de zendingshuizen en scholen. Veel contact hiermee bestaat echter nog niet, maar wordt wel hoe langer hoe meer gezocht.

De padvindsters van deze Vereeniging dragen een bruine khaki jurk, een leeren ceintuur, das van de groepskleur, een khaki hoed, beige kousen en bruine schoenen. Hun speldje is groen met een wit klaverblad en een vergulde rand.

De Vereeniging heeft 1219 leden, waarvan 727 padvindster zijn. Hun kabouters dragen de aardige naam van Claire-Joies: Heldere Vreugd en brengen hun kabouterleven door met het zoeken naar de Gouden Vogel van de Vreugde.

De andere Belgische Vereeniging heet Association des Girl Guides de Belgique. De padvindster links boven hoort daartoe. Ze draagt een donker blauwe wollen rok en een donkerblauwe katoenen blouse, leeren ceintuur, das van groepskleur, beige kousen, bruine schoenen en een blauwe hoed. Hun speldje is verguld met zwarte, gele en roode gemailleerde kringen. De Vereeniging heeft 718 leden, waarvan 459 padvindsters.

Deze p.v.'s kunnen evenals wij bij het afleggen van hun Belofte tusschen twee vormen kiezen, ze kunnen beloven God te dienen of een hoog ideaal. Het vaderland dienen beloven ze echter allemaal.

Holland staat daarin trouwens alleen. In alle andere landen is het Vaderland of het Staatshoofd dienen in de Belofte opgenomen.

Deze Belgische p.v.'s moeten ook beloven te trachten iederen dag 'n goede daad te verrichten. Dit staat trouwens ook in 't derde artikel van hun Wet: „Een padvindster maakt zich nuttig en tracht iederen dag een goede daad te verrichten".

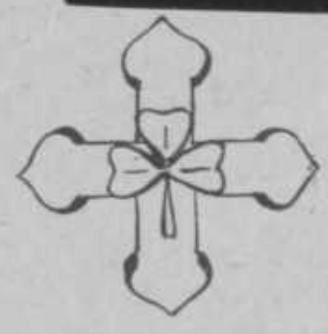

In art. 9 staat niet alleen dat een padvindster spaarzaam is, maar ook dat zij werkzaam is. Verder is hun wet vrijwel gelijk aan de onze.

En nu het kleine Luxemburg. De vereeniging daar heet Association des Girl Guides Luxembourgeoises en telt 275 leden, waarvan 168 p.v.'s zijn. Hun Wet komt vrijwel met de onze overeen, maar in tegenstelling met bijna alle landen, waar het motto steeds „Wees Bereid" luidt, hebben de Luxemburgsche padvindsters als hun motto aangenomen het eene woord: Solidariteit.

Natuurlijk werken deze padvindsters nogals eens samen met de Belgische vereenigingen. Zoo gaan hun leidsters b.v. naar cursussen van de Belgische Girl Guides. Waar het land zoo klein is, kunnen de verschillende leidsters elkaar natuurlijk betrekkelijk makkelijk bereiken en onderlinge besprekingen houden. Sinds eenige jaren worden er ook kampen gehouden, speciaal voor rondeleidsters, waar deze in alle opzichten zoowel technisch als geestelijk voor hun taak worden voorbereid. Deze kampen hebben groot succes. Om de zin voor het internationale contact te ontwikkelen heeft de Vereeniging die in de wandeling A.G.G.L. genoemd wordt, de laatste jaren telkens een groot kamp in het buitenland georganiseerd. De Luxemburgers reizen graag, zien graag andere landen en leeren andere volken kennen, zoodat deze kampen byzonder geliefd zijn. Zoo hebben ze o.a. in de buurt van het Chalet gekampeerd en daar de Chief Guide ontmoet! De Luxemburgsche p.v.'s dragen een rok van bruin ripfluweel, een khaki blouse, leeren ceintuur, donker blauwe baret, das van groepskleur, beige kousen en bruine schoenen. Hun speldje is groen.

H. K.

De wereldvlag begint zijn reis door het N. P. G.

Vrijdag 6 Augustus stralende zonneschijn! Eigenlijk heerlijk weer om te zwemmen of om lekker lui in de schaduw van een paar boomen bij je kamp te liggen droomen.... Maar welke padvindster dacht er op 6 Augustus aan droomen? Geen enkele! Ieder, die maar even kon, was al vroeg in de weer om de reis naar Vogelenzang te ondernemen. De kampen werden voor dien eenen dag gesloten en in keurig afgeborstelde uniformen reisde meer dan de helft van onze Gilde leden naar de Jamboree, om daar voor onze Chiefs te defileeren.

Om twee uur precies betraden Lord en Lady Baden Powell de eeretribune, waar ons Hoofdbestuur reeds klaar stond om hen te begroeten. Uit Engeland waren nog enkele „hooge" padvindsters overgekomen om het feest bij te wonen, o.a. Dame Katherine Furse, de directrice van het Wereldbureau der padvindsters, Mrs. Copley-Hewitt, Division Commissioner voor Gillingham in Kent en twee Schotsche Commissioners Mrs. Fyfe en Miss Doeg. Bovendien was er nog een Britsch Indische Prinses, H. H. de Rani van Dhenkanal.

Op het verzamelterrein stonden de padvindsters, keurig in haar blauwe uniformen, opgesteld. Ze wachtten in de brandende zon tot het sein om te beginnen gegeven zou worden, maar ondanks de hitte en de warme mouwen(!) waren ze zich bewust dat dit een groote dag in haar padvindstersleven was, waarop ze haar beste beentje moesten voorzetten. Eindelijk kwam het sein. Voorwaarts, de vlaggedraagsters voorop, recht op de eeretribune af!

Daar stonden de Chiefs: Lord Baden Powell in zijn kampuniform met korte mouwen, Lady Baden Powell in het uniform van het Wereldbureau. Naast hen stonden Veedim en Mejuffrouw Piepers en achter hen tal van kopstukken uit de padvinderij, o.a. de zoon van den Zweedschen kroonprins, Prins Gustaaf Adolf het hoofd der Zweedsche padvinders, leiders en organisatoren van de Jamboree, twee oprichters van ons Gilde, leden van ons Hoofdbestuur en eere-leden van het Gilde.

Toen alle padvindsters opgemarcheerd waren sprak Veedim allen toe: „Het is heerlijk te zien en te hooren, hoe jullie evenals ons hoofdbestuur, onze oprichters en eereleden, die hier om me staan, verheugd zijn om onze Chief Guide Lady Baden Powell in ons midden te hebben. [illegible] de ons toegemeten tijd te kort om haar in demonstraties te toonen, wat we kunnen.

Wij danken de Jamboree-commissie en in het bijzonder den hoofdverkenner admiraal Rambonnet, voor de welwillendheid, waarmede wij voor dit half uur de beschikking over dit mooie veld hebben gekregen.

De Chief Guide zal enkele woorden tot jullie richten en uit haar handen mogen we de wereldvlag ontvangen, die in de komende maanden langs al onze afdeelingen zal trekken, opdat ook zij, die heden door vacantie of andere omstandigheden hier niet aanwezig kunnen zijn, doordrongen worden van die eene groote betooverende gedachte: broederschap, welke wij hier temidden van al die gezichten, zwarte en bruine en blanke, van onze broeders-padvinders zoo sterk beleven.

Lady Baden Powell zal de vlag, die door de afdeeling Vlissingen gemaakt werd, ook aan de afdeeling Vlissingen uitreiken, omdat van haar afdeelingslid, tevens ons H.B.-lid, mevrouw Brand-Groeneveld, deze gedachte is uitgegaan".

Daarop daalde onze Chief Guide vergezeld van Veedim en mevr. Brand-Groeneveld (Jot) de trap van de eeretribune af en met de wereldvlag schreed zij naar het midden van het terrein, waar drie Vlissingsche padvindsters stonden opgesteld om die kostbare blauwe vlag met het gouden klaverblad in ontvangst te nemen, de vlag, die dezen winter een reis langs al onze afdeelingen zal maken en die op den eerstvolgenden B.P. dag „thuis zal komen" op het Hoofdkwartier, waar zij van dien tijd af het middelpunt van al onze openbare Gilde bijeenkomsten zal zijn en tevens door haar symbolische reis, veel meer nog dan een gewone vlag, een teeken zal zijn van onze heiligste padvindsters idealen.

Doodstil was het in den reusachtigen blauwen kring toen Lady Baden Powell aan de middelste padvindster van het escorte de wereldvlag overhandigde en aan een van de andere meisjes de keurig gebrandschilderde doos met het oorkonde boek in handen gaf. Een handdruk en terug ging het weer naar de tribune waar onze Chief Guide den Gildeleden zou toe spreken.

Maar eerst.... rally!

Daar stormden ze naar voren. De vlaggedraagsters en de vele, vele blauwe padvindsters, keurig gelijk daverden nu de yells over het veld en toen sprak de Chief Guide en zij vroeg de padvindsters eerst te gaan zitten. Zij sprak langzaam en duidelijk, zoodat zelfs zij, die nog maar heel weinig Engelsch geleerd hebben op school, het vrijwel konden volgen, over deze groote gebeurtenis. Lady Baden Powell zei dat ze het zoo prettig vond dat er zooveel padvindsters gekomen waren. Dit is een groote dag voor jullie, een dag, dien jullie nooit zult vergeten; uit alle plaatsen van het land zijn de meisjes gekomen om naar de Jamboree te trekken teneinde te zien, hoe de jongens uit alle landen der wereld hier in vriendschap zijn vereenigd. Hier valt ook voor jullie veel te leeren en wij zullen er goed aan doen, het voorbeeld, dat de verkenners ons hier geven, te volgen. The Chief Scout, sprak Lady Baden Powell, terwijl ze wenkte naar haar man, die naast haar zat, maar die pas wilde opstaan, toen ze hem dringend wenkte en zei: „here he in" (donderend applaus) „heeft dertig jaar geleden de Scoutmovement opgericht en aan hem hebben we het eigenlijk te danken dat we vandaag hier bij elkaar zijn. Hij heeft toen het spel van verkennen bedacht en twee jaar later riep hij de beweging voor de padvindsters in het leven...."

Nu sprong de Chief Scout op en vlak voor de microfoon protesteerde hij: „Nee nee, dat heb ik niet gedaan, dat deden de padvindsters zelf!" Die opmerking werd met gelach en gejuich ontvangen en de Chief Guide vervolgde:

„Nu hebben jullie tenminste twee lezingen van het ontstaan van onze beweging gehoord, maar dat de beweging haar weg gevonden heeft, blijkt wel uit het groote aantal meisjes, dat zich bij ons heeft aangesloten. Er zijn nu, over de geheele wereld verspreid, meer dan een millioen girl-guides, tegenover meer dan 2½ millioen padvinders.

Wat een dergelijke verbroedering der jeugd van alle volken beteekent, kunnen jullie hier, op deze Jamboree, leeren en nogmaals: laten wij, padvindsters dit voorbeeld volgen!

Namens alle padvindsters van de geheele wereld groet ik jullie, Nederlandsche padvindsters, en ik stel er prijs op te verklaren, dat ik er trotsch op ben, jullie moeder te zijn... of beter: jullie grootmoeder!

Ik breng jullie de groeten van alle padvindsters van de geheele wereld en ik hoop, dat jullie op den ingeslagen weg zult voortgaan. So.... Good luck to you all, happiness be with you....!"

Daarna werd het Internationale Padvindsterslied gezongen en nadat allen waren afgemarcheerd, heeft Lady B. P. op het verzamelterrein alle groepen bezocht. Iedere leidster en vele padvindsters drukte zij de linkerhand en met ieder sprak zij een paar woorden.

Het was een eindeloos lange rij, die daar stond te wachten tot de Chief Guide voorbij zou komen, eindeloos vooral, omdat de padvindsters zoo graag de opperpadvindster van dichtbij wilden zien, dat zij die aan het begin gestaan hadden, stiekum nog gauw naar het eind slopen, om het daar nog eens te beleven....! Maar ten slotte kwam er toch een eind aan en toen ging Lady Baden Powell met de leden van het Hoofdbestuur thee drinken en de groepen verspreidden zich over het uitgestrekte Jamboree terrein om subkampen te bezichtigen, om op het groote demonstratieveld de vertooningen van de Scandinaviërs bij te wonen of om in een van de groote ververschingstenten een fleschje limonade te veroveren.

Niet alle padvindsters konden daaraan mee doen. In de schaduw van de groote Roode Kruistent lagen, bleek en lijdend, de „gesneuvelden". Het waren er vrij veel, die den strijd tegen de zon en de vermoeienis niet hadden kunnen volhouden. Een verpleegster besprenkelde ze met water. Het Roode Kruis! Dat herinnerde ons ineens aan het Jamboree hospitaal, waar padvindsters-verpleegsters zouden werken. Achter het huis Teylingerbosch lag het hospitaal. Een bordje: *„Geen toegang voor het publiek"* verving alle andere bordjes, die in ziekenhuizen gebruikelijk zijn: *„Zachtjes loopen en praten op de gangen"* en *„In het belang der patienten verzoeken wij om stilte! de Directrice"*. Het rook er ook anders dan in een gewoon ziekenhuis; geen lysol, jodeform en zeeppoeier geuren, maar boschlucht kwam je in de „lange gangen" van het hospitaal tegen. Maar verder was 't allemaal wel net als andere gasthuizen, de zusters liepen er ook ieder vrij oogenblikje met hun handen achter hun hartje (van de schort) en er was zelfs een dokter met een witte jas om het nog echter te maken. Onder een groote boom was de „conver", daar zaten de zusters die vrij waren te praten, onder een andere boom was de kamer van den directeur en een boom verder was de kamer van de hoofdverpleegster. Deze leidde ons langs de zalen, groote tenten met kribben, door de dieetkeuken en door de operatiekamer. Daar rook het toch wel echt ziekenhuisachtig en daar stonden twee groote onderzoektafels en een operatiestoel voor den tandarts, die iederen dag spreekuur hield en een drukke praktijk had. Ernstige gevallen, maar die zijn er gelukkig maar heel weinig geweest, werden doorgestuurd naar het Ziekenhuis in Haarlem, maar „gewone" ziekten (om het nu maar heel ondeskundig te zeggen) werden in het kamphospitaal behandeld. Toch hadden de zusters en de dokters het daar nog druk genoeg mee en het moet voor hen extra zwaar geweest zijn, omdat een kamphospitaal — al was er dan electrisch licht — toch altijd heel wat primitiever is dan een echt met warm en koud stroomend water en dergelijke.

Zr. Gorter — de hoofdverpleegster — vertelde van een padvinder, wien een kies getrokken werd en die, toen de tandarts deze wilde wegwerpen, verschrikt opsprong en protesteerde. Niet tegen het feit dat hem dit kauwmiddel ontnomen was, maar tegen de grenzelooze verkwisting van het ding als waardeloos weg te willen gooien. „Change, change!" riep hij verontwaardigd en hij dacht aan alle zaligheden, die hij voor die kies, die heerlijke Jamboreekies zou kunnen ruilen.

Welk padvindertje van welk contingent zou onder zijn

De Chief Guide heeft de vlag uitgereikt en keert met Veedim naar de tribune terug.

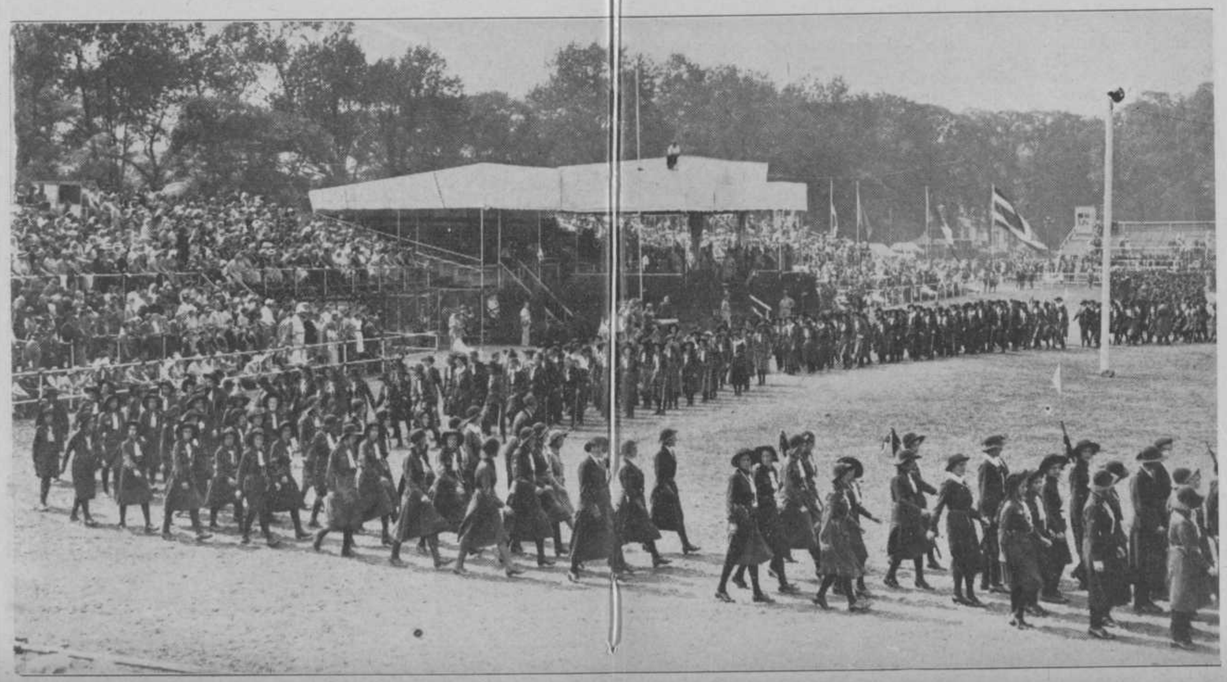

Het defilé.

bagage een holle kies meevoeren en welk bruikbaar uniformstuk zou hij er wel voor gegeven hebben?

* * *

Op de markt was nog een winkel die speciaal onze aandacht vroeg. Daar werden allerlei prima padvindstersartikelen tegen scherp concurreerende prijzen verkocht in Engelsch en Fransch, in Poolsch en Zweedsch en Grieksch, in Siameesch en Maleisch en Chineesch: Thank you Sir, Cela va sans doute Monsieur, Procha Pana, Tak so Müke, Trima kassi Toean Saja Saja.... beleefd aanbevelend de directie van De Gildewinckel.... En de dubbeltjes stroomden binnen. Cootje glom en juffrouw van 't Hoff Stolk berekende in stilte.... maar nee.... dat brengt het Jaarverslag.

Twee van de Gildewinckelassistenten, die — wat zelfs de Akeela's niet toegestaan was — op het Jamboreeterrein kampeerden, schreven over haar belevenissen nog het volgende:

Jamboree ontwaken!

Boem! Je schrikt op en kijkt de tent rond, eerst niet wetend wat er gebeurt. De bom is gebarsten en de dag is begonnen. Meteen begint een muzikaal subkamp zijn morgenconcert. Wasschen, douchen en aankleeden is gauw gebeurd. Ons corvee dat met het vroege Voortrekkers reveille is opgestaan, is al weg om brood te halen. Na het ontbijt is er overal in de subkampen vlaggeparade. Een plechtig oogenblik. Ieder land heeft daar een eigen ceremonie voor.

Nu wordt het pas echt levendig; sommige troepen marcheeren met muziek voorop door het kamp naar de morgenwijding, anderen gaan zwemmen of slenteren in troepjes naar de markt.

De p.v.'s loopen langs de winkels, sluiten vriendschap met elkaar, vertellen van hun land en gewoonten, zonder nog gestoord te worden door publiek, dat nog niet op de terreinen wordt toegelaten.

In de kampen doen de corvee's hun werk. Aardappelen worden geschild, vuur aangemaakt, groenten gewasschen, enz. Het is leuk om al die verschillende kampkeukens te bekijken. Sommige koken in de hoogte op een zelfgemaakte kachel, anderen hebben een oven in den grond, maar branden en stoken doen ze allemaal. Voor de jongens die van veraf komen is het vooral moeilijk iets eetbaars klaar te maken. Ze zitten hevig te turen met een kookboekje in de hand, benieuwd te weten hoe al dat vreemde eten toch wel smaken zal.

Langzamerhand begint het publiek binnen te stroomen en de arme jongens worden door bezorgde moeders, tantes en wat er nog meer komt, overladen met raadgevingen.

's Middags demonstreeren er allerlei landen op het Rallyterrein dat evenals het Theater veel bezoekers trekt. Op de markt wordt er druk „gechanged". Menig Gilde fluitkoord verhuist naar de hals van een Engelsch verkenner, terwijl je zelf met een kaal en vuil koord blijft zitten. Interessant omdat het „Engelsch" is.

„Changer!" Een Franschman doet een aanval op je installatie speldje. De overval wordt afgeslagen en na lange onderhandelingen krijgt hij je ruilspeldje, terwijl hij spijtig staat te kijken naar de „badge not to be changed". Met ruilen kun je aardige dingen beleven. Een kleine Schot ruilde al de mooie knoopen van z'n rok en moest zich terugtrekken in zijn subkamp. Ook de handteekening-verzamelkoorts heeft al de Jamboree menschen aangetast. Als je eindelijk na een lange Engelsche redevoering een handteekening van iemand krijgt, ontdek je soms dat je door vele vreemdsoortige insignes misleid bent en onder de handteekening „Nederland" staat.

Om het heele kamp te bezichtigen heb je heusch wel vijf dagen noodig en dan heb je alles nog maar vluchtig gezien. Ieder kamp is verschillend ingericht en allen kampeeren zooals ze dat in hun eigen land gewoon zijn. Ieder land is een zelfbedachte toegangspoort gemaakt. Amerika heeft er b.v. een die geheel uit op elkaar gestapelde stammetjes bestaat waarin van alle Amerikaansche deelnemers de naam gebrand is. Indië heeft een pendoppo die geheel van bamboe gemaakt is, en zoo zijn er nog veel meer bijzondere dingen. 's Avonds is er in de meeste subkampen kampvuur, en om 10 uur gaat iedereen weer met het bekende tijdsein naar bed.

Vooral de Voortrekkers weren zich kranig. Overal zie je ze als politie het verkeer regelen of met groote vrachtwagens met voedsel door het kamp trekken. Vooral in de V.T. keuken is het een hevig geren en gedraaf om ieder van het zijne te voorzien. Als deze Padvindster uitkomt is de Jamboree al weer lang achter den rug, maar we zullen nog dankbaar terugdenken aan de prettige dagen die we daar gehad hebben.

Wat het publiek niet zag...

Achter de schermen van de Jamboree is door vele leiders en voortrekkers hard gewerkt om te maken, dat alles op rolletjes kon loopen. Vier Rotterdamsche Gildeleden zijn in de gelegenheid geweest, hieraan deel te nemen, door te zorgen voor de voeding van de zieken en de zusters in het hospitaal. Op de drukste dagen waren dit resp. 70 en 30 personen; in de voor- en natijd 35 en 25 pers. Er deden n.l. negen verpleegsters iederen dag dienst op de hulpposten in de subkampen, waar zeer drukke spreekuren werden gehouden door uitsluitend daar werkende artsen, terwijl geregeld drie zusters in de wacht waren; de overigen werkten in de vijf groote ziekententen en in de onderzoek tent, waar ook de tandarts huisde.

Voor een deel van de patiënten moest speciaal soep, pap, enz. gekookt worden, waarvoor een electrisch fornuis in de keukentent was geplaatst; overigens aten we hetzelfde als overal in het kamp. Dit eten werd 3x per dag door de voortrekkers van het hospitaal gehaald uit de keuken van het V.T.-kamp, waar een kok voor dit heele kamp tegelijk kookte. Natuurlijk moest dit worden warm gehouden, want voor iedereen gegeten had, waren we driemaal per dag plm. 2½ uur in touw; 's morgens om 6.45 begon het, en om 8.30 's avonds was het afgeloopen. Maar daar tusschen in bleef er toch een heeleboel tijd over, waarin de huishouding door één van ons beurtelings kon worden waargenomen, zoodat de andere drie van alles konden gaan zien: demonstraties, kampvuren, sub-kampen enz. En het leuke was natuurlijk, dat we dank zij onze „stafkaarten" en jamboree-deelnemers-insignes overal werden toegelaten en prachtige plaatsen kregen, zoo gauw we maar zeiden „hospitaal".

Over twee kampvuren wil ik nu in het bijzonder nog iets vertellen: Eerst over het groote sluitingskampvuur op 9 Aug. waarvoor ons gevraagd was met de verpleegsters ook een nummertje te geven. Natuurlijk wilden we iets echt Nederlandsch laten hooren, dus besloten we eerst „Waar de blanke top der duinen te zingen om er een beetje in te komen, en daarna op de wijs van „In een blauw geruite kiel" een hospitaal-lied, waarin de diverse naties en talen voorkwamen. We kwamen bij het kampvuur aan toen het al begonnen was, en juist door de plm. 25000 kampeerders „Faria" werd gezongen, en tot aller groote verrassing bleken daar de Prinses en de Prins beiden in de kampvuurkring op den grond te zitten en mee te deinen tusschen Lady B.P. en Prins Gustaaf Adolf van Zweden. We hadden net tijd om te bekomen, voor we op het podium moesten klimmen, en kregen na ons optreden de mooist denkbare plaatsen in den kring, op de voorste rij, met het volle gezicht op alle Hooge Gasten, zoowel als op de volgende vertooningen, een gewaarwording om nooit te vergeten, zooals we daar van dichtbij meemaakten hoe onze Beschermvrouwe enthousiast meeleefde en niet moe werd te applaudiseeren voor het internationale p.v.-programma.

....En dan over een veel kleiner, eigenlijk echt intiem kampvuur, dat op één van de laatste avonden van het nakamp werd gehouden door zusters, enkele artsen en voortrekkers van het hospitaal. Daarbij heeft één van onze doktoren ons zeldzaam geboeid door te vertellen van zijn werk bij Albert Schweitzer in Centr. Afrika, hoe de negers leven en sterven in die moerassige boschgebieden, waar het weinige verkeer plaats heeft langs de groote rivier, en waar de inboorlingen met hun trommels in staat zijn om van post tot post langs de stroom ook vrij ingewikkelde berichten door te seinen. Zoo kon zelfs aan een blanke aangekondigd worden, dat zijn vrouw in de havenplaats was geland, terwijl hijzelf daarvan niets wist, maar inderdaad drie weken later haar zag arriveeren.

Maar hierover alleen zouden kolommen gevuld kunnen worden; ik zal dus nu alleen nog iets vertellen over onze naaste buren tijdens de Jamboree: op een afzonderlijk gedeelte van ons prachtige veld met groote oude boomen stonden een paar ruime legertenten, waar de familie Baden Powell herhaaldelijk verbleef voor of na de demonstraties enz. Niet alleen rustte op ons de vereerende taak deze tenten te onderhouden, maar bovendien mochten wij af en toe thee brengen of overgeschoten lunchpakketten halen, en kregen wij ook herhaaldelijk bezoek in het hospitaal en in de keuken van Lady B.P. die voortdurend vol belangstelling was, ook voor het werk van de „orderlies". Deze gesprekken met de Chief Guide zullen zeker als één van onze prettigste ervaringen op de jamboree in onze herinnering blijven.

L. R.

Ank's Vertelmiddagen

Ank was Blauwe Vogel. Sedert ze dat was, had er een groote verandering in haar plaats gevonden. Voor dien draaiden haar gedachten altijd om zichzelf: hoe zwaar ze het toch had, altijd te moeten liggen, hoogstens met hulp van een ander een paar pas te kunnen doen en maar één hand goed te kunnen gebruiken.... Ja, erger nog, ze had zichzelf wel eens afgevraagd: „waarvoor ben ik eigenlijk nog op de wereld?" Maar sedert ze bij de Blauwe Vogels hoorde, was het allemaal anders geworden. Ten eerste gaf het idee, dat je over de heele wereld zusjes had, die door haar tekortkomingen het ook moeilijk hadden, en tóch trachtten opgewekt het Padvindstersspel te spelen, al een groote steun. En dan: hoe had dat niet alles anders voor haar gemaakt! Alleen al het probeeren om opgewekt te zijn en niet méer de kniesoor van altijd. Het was voor alle huisgenooten immers veel prettiger en gemakkelijker om haar te verzorgen en te helpen, als ze tevreden en dankbaar was, inplaats van dat ze ieder oogenblik een snauw konden verwachten of bang waren haar te ontstemmen. Dit ondervond ze nu: een lichtje uitstralen gaf niet alleen anderen geluk, maar ook jezelf.

Sedert kort was Ank geadopteerd en geregeld kwam er één van de Ronde haar opzoeken, zoodat ze zich niet meer zoo eenzaam voelde. Ook werd er wel Opkomst rond haar divan gehouden. Met Baden-Powelldag hadden ze de kamer versierd met klimop en sneeuwklokjes. Fijn was het geweest....

* * *

Het was nacht en zooals zoo vaak lag Ank wakker. Ze had een uitgeslapen gevoel en haar gedachten waren extra helder.

Vroeger waren die slapelooze uren haar lang en moeilijk gevallen; ze lag dan maar te tobben, tot ze doodop en verdrietig tegen de morgen in slaap viel om mopperig wakker te worden, omdat de geluiden van het huishouden haar hinderden. En of Moeder al zei: „Alles móet toch zijn gang gaan kind! Vader naar het werk, Piet naar kantoor en Jo naar de zaak!" Ank vond, dat ze maar moesten raden, dat zij een slechte nacht gehad had, en stil zijn! Maar nu had ze zooveel dat haar gedachten bezig hield, prettige dingen, zie je, zoodat de tijd niet lang viel: Over het natuurinsigne waar ze voor werken wilde, over de Opkomsten, over de vriendinnen, die ze uit de Ronde gekregen had. Wat was het vanmiddag eenig geweest, dat ze na een tocht naar de bloembollenvelden bij haar aangekomen waren. Ze brachten aan de fietssturen gebonden: narcissen, hyacinthen en vroege tulpen mee. In een wip was de kamer omgetooverd in een sprookje van kleur en geur. De meisjes waren neergevallen op kussens, of zoo maar op den grond om even uit te puffen. En terwijl ze zaten te genieten van de thee, die Moeder gauw gezet had, had Ank gezegd: „Wat prachtig! En dan te denken, dat het niet om de bloemen, maar om de bollen te doen is"....

„Hè! h h h??" — Wat bedoel je?"

„Ja, voor de bollenkweekers zijn voor de uitvoer alleen de bollen van belang."

Ank had net uit de bibliotheek van de Blauwe Vogels een boek gelezen: „In het Bloembollenland"*) en van het eene gezegde kwam het andere en ineens was ze aan het vertellen geslagen: over de groote zorg en het enorme werk, dat aan de kweek verbonden was. Ze vertelde het allemaal heel gewoon, maar duidelijk en de meisjes luisterden aandachtig. Veel hoorden ze wat ze niet geweten hadden.

„ Had ik het maar geweten vóórdat we gingen, dan had ik zoo'n veld met andere oogen aangezien", zei To.

„Hoe kom je aan al die wijsheid?" vroeg Fie. „Uit een boek zeker? Ik houd niet van boeken, hoor! Ik doe alles liever dan lezen."

„Zeg!" had Pien nadenkend Ank zitten aankijken, „weet je wel, dat je leuk vertellen kan? Daar zullen we eens om denken als we weer bij elkaar zijn"....

En hier borduurden Ank's gedachten deze nacht op door. Hoe was het mogelijk van Fie niet van boeken te houden. Zij, Ank, wel hoor! En nu er ook een bibliotheek voor de Blauwe Vogels was, profiteerde ze daarvan. Juffrouw Willems, die erover ging, was eens bij haar geweest en had over de bibliotheek verteld: „de Blauwe Vogels kunnen niet zoo uitvliegen als anderen en daarom hebben ze een streepje voor met een eigen bibliotheekje. Ze kunnen den tijd, die velen van haar liggend of binnenshuis doorbrengen, met een mooi of gezellig boek vullen." Ze had Ank in de katalogus de pas verkregen boeken gewezen en ook welke bizonder mooi waren, haar verder attent gemaakt op de rubrieken waar ze iets uit **leeren** kon; die, waar ze voor haar natuurinsigne wat aan had; andere over vreemde landen, waarin je las hoe de natuur en het klimaat er anders waren en de menschen dientengevolge een andere leefwijze erop na hielden. En dan de verhalen op geschiedenis gebied, waardoor je de vroegere tijden en de gebeurtenissen, die zich toen afspeelden, leerde kennen. „Want zie je, kennis komt je toch altijd te pas, of je nu in het volle leven staat, of in een kleine kring leeft. Het maakt jezelf rijker en soms kun je van die rijkdom weer aan anderen meedeelen."

Ja, Ank had altijd van lezen gehouden, maar nu las ze toch anders: niet alleen om het verhaaltje; ze dacht nu meer over het gelezene na. Wat kon ze soms niet heelemaal weg zijn in een andere wereld, tot ze met een schok terugkwam en merkte, dat ze op haar divanbed lag. Toen opeens.... ze kreeg er een kleur van, drong het tot haar bewustzijn door, dat ze vanmiddag al iets uitgedragen had van haar kennis, toen ze de meisjes over de bloembollen verteld had.... ....En Pien, die gezegd had: „Wat vertel jij leuk.... Als ze van deze gave eens iets trachtte te maken? Maar hoe....? Je kon toch niet zeggen: menschen of kinderen! komen jullie eens bij me, dan zal ik wat gaan vertellen...." Ank moest er zelf om grinneken.... en meteen soesde ze in slaap.

* * *

Weer lag Ank wakker, ze keek naar het nachtlichtje, dat met zachte sputtertjes brandde. Het was een ouderwetsch olielichtje, met een pitje, dat op de olie dreef. Het licht, dat hoog hing, scheen zóó goud door de olie heen, dat Ank er altijd geboeid naar keek; zoo'n beetje licht in de kamer was toch wel prettig. Trouwens als ze het electrische opknipte, werd Moeder in de kamer er naast wakker. Ank was nu wel zoo, dat ze ook om Moeder dacht, die toch haar rust noodig had.

....Het was een paar maanden geleden, dat ze op een nacht gewenscht had iets met haar vertelgave te kunnen doen, maar niet wist hoe. Nu ze erover terugdacht, zag ze hoe alles zich vanzelf gewezen had. Eerst door het bezoek van buurvrouw van boven, die bij Moeder was komen praten. Zij had twee kinderen: Lies van vijf en Jan van vier. Ze had het maar krap als weduwe. Op een zeker oogenblik hoorde Ank haar zeggen: „Als ik het maar durfde aannemen voor elke Dinsdag en Vrijdagmiddag. Maar waar blijf ik met de kinderen? Neem ik hulp bij ze, dan is de verdienste ook bijna weg!"

*) van A. v. Gogh-Kaulbach.

Moeder wist er ook geen raad op. Later had Ank een oplossing gevonden, die haar de dankbaarheid van de Moeder van Lies en Jan bezorgde. Ank had voorgesteld, dat de kinderen bij haar zouden komen en zij ze met vertellen zou zoet houden. Geregeld kwamen nu Lies en Jantje die middagen bij haar van half vier tot half zes, terwijl hun moeder een ziek jongetje bijles gaf. In het begin viel het Ank niet mee; zoolang vertellen, of liever zoolang achter elkaar stil zitten viel vooral Jantje moeilijk.

Op den duur had ze erop gevonden, dat ze eerst spelletjes deden. Ank liet ze iets zoeken, een verstopte ulevel bijvoorbeeld, of ze moest haar wat aangeven en weer wegbergen en als ze dan eindelijk zei: „Zal ik nu wat gaan vertellen," was het „hè ja!" en waren ze nog met aandacht erbij als ze door Moeder opgehaald werden. Gelukkig, waren er in de Blauwe Vogelbibliotheek ook boeken voor jongeren en sprookjes. Vroeger had Ank die rubrieken niet eens aangekeken, als je toch ook zeventien bent! Maar nu kon ze er mooi gebruik van maken, om haar verhalen voorraad aan te vullen of om ter afwisseling eens voor te lezen. Want niet altijd kon je het met je eigen woorden zoo mooi zeggen, als het in het boek stond.

Toen was het verjaarspartijtje van Pop gekomen. Pop was het parmantig achtjarig buurmeisje van links. Op een Woensdag om twaalf uur, toen Ank's Moeder aan de voordeur was, kwam Pop met zoo'n sip gezicht thuis, dat Moeder vroeg: „Wat scheelt eraan? Ik dacht nog wel, dat je vandaag jarig was!" Ja, dat was ook zoo en 's middags zou ze visite hebben en dan zouden ze met het nieuwe springtouw op straat spelen en met de schommel in de tuin.... en nu góót het! en nu zouden de meisjes zich vast vervelen, ...enne.... Pop slikte en vocht met haar tranen. Toen Moeder het aan Ank vertelde, smeedden ze samen een plannetje en Moeder ging naar Pop's Moeder om die in het complot te betrekken, en die verhuisde taartdoozen en flesschen limonade en glaasjes naar Ank's kamer. Toen nu Pop's visite voldoende de verjaars-cadeautjes bewonderd had, hoorden ze, dat de visite op visite was gevraagd. Op een holletje door de regen van de eene voordeur naar de andere, zoo kwamen de zes meisjes bij Ank binnenvallen. Ze waren eerst nogal rumoerig en giechelig, zoodat Ank zich vergiste met haar woorden. Maar na een oogenblik werden ze kalmer en luisterden geboeid naar Ank's verhaal. Onder afwisselend snoepen en luisteren was de middag aardig opgeschoten en toen tegen vieren de regen ophield, konden ze toch nog het springtouw inwijden. Na afloop van de pret had Pop haar armen om Ank heen geslagen en haar bedankt voor de „echte" middag. Zoo'n verjaarsvertelpartij had nog geen van de vriendinnen gehad!

Ja, 't was leuk geweest en Pop's moeder vond Ank een redder in de nood; zelf had ze niet geweten, wat ze met die drukke kinders binnenshuis de heele middag had moeten doen.

Gisteren was het ook heerlijk geweest, overdacht Ank verder. Pien, To, Fie en Cor hadden haar afgehaald en waren met haar in haar wagentje naar buiten gegaan. Fie had als einddoel een verrukkelijk plekje in een duinkom bestemd.

Het laatste eind hadden ze door het mulle zand nogal last met Ank's „equipage", maar met vereende krachten waren ze er toch gekomen. Toen ze er zich installeerden en de meegebrachte rugzakken met boterhammen en de veldflesschen opstapelden en daarna gingen liggen, om bij te komen, bleef het lang stil. De zon stoofde zóo heerlijk, de lucht was zóo blauw, het windje zóo streelend, en de duinbloemen om haar heen zóo liefelijk, dat ze lang zwijgend genoten. Totdat Ank met een dankbare trilling in haar stem zei: „Dat jullie de moeite ervoor overgehad hebben me naar dit „zaligs" te brengen....".

„Fie heeft het bedacht", zei To. „Fie kan geweldig goed plannetjes in elkaar zetten, organiseeren en speuren."

„Een organiseertalent", betitelde Pien haar.

Op een gegeven oogenblik moest To haar overvol gemoed op haar fluit, de trouwe metgezel, luchten en niet lang duurde het, of Pien „moest" erop dansen, zooals ze zei. Ze deed de passen en armbewegingen heel sierlijk.

„Een dansgenie en een fluitgenie, hebben we ook", zei Ank. „Alleen ik kan niks." zei Cor.

„Wat! en je kon zoo goed koken in het kamp," riep To.

„Hebben jullie ooit van een kookgenie gehoord?" ketste Cor.

„Nou, dan hooren we het nu," kwam Pien weer, en met een blik op Ank: „We zijn hier bij elkaar allemaal geniën, want Ank is ons vertelgenie."

Nu, in het nachtelijk donker moest Ank lachen om dat vertelgenie. Dat het niet geniaal was, wist ze wel. Maar dat ze er nuttig mee kon zijn en anderen er plezier mee doen, dat was zeker en daar kwam het toch maar op aan.

H. A. H. M.

De trekkende vlag.

Den zesden Augustus van het Jamboreejaar 1937 begon onze wereldvlag haar pelgrimstocht door Nederland, om in de taal van haar symbolen aan elke padvindster de boodschap te brengen van de groote zusterschap, waartoe wij allen behooren, en die van ons vraagt, om over alle verschillen en grenzen heen, elkander te begrijpen en hartelijk lief te hebben. Onze vlag gaat ons stralend voor op het moeilijke pad, dat wij ons zelven en elkander beloofden te vinden door oerwouden van vooroordeelen en wanbegrip en geschokt vertrouwen, waar elke stap veroverd moet worden over afgronden van ras en standsverschillen, slechts met geduld en wijsheid te overbruggen; en langs woestijnsporen van een verlatenheid en eenzaamheid, die tot vertwijfeling brengen en wanhoop, of ooit het doel zal worden bereikt.

Wij gelooven in de toekomst, want wij zijn velen en wij zijn sterk, omdat wij weten, dat ieder van ons een steentje, een schepje zal bijdragen om dat pad te banen en te effenen, opdat eenmaal de vrede in zijn volle heerlijkheid daarlangs zal binnentrekken in onze wereld en de harten van alle menschen.

Moge onze trekkende vlag deze boodschap dragen door geheel Nederland en over hare grenzen.

Uw eigen boek

VAN DE JAMBOREE

Natuurlijk hebt U aardige courantenberichten van de Jamboree uitgeknipt. En welk een schat van foto's om Uw album te illustreeren, hebben in de bladen gestaan. Breng die keur van artikelen in een album bijeen en gebruik voor het inplakken de prettige kleefpasta

TITANOL VAN Gimborn

Van het kamp te Renesse ter Jamboree

Wijze: *Jamboreelied.*

Van 't kamp te Renesse vertrokken,
Trapten we 't vuur uit onze sokken
Naar Zierikzee, een wonderschone plaats.
We keken naar de meeuwen
Die allerijslijkst schreeuwen
En hadden nogal tamelijk veel praats.
Toen zagen wij in Zierikzee een richtingbordje staan,
In d' allerhoogste wanhoop staarden we dat bordje aan.
Steenbergen, Steenbergen,
Zes en dertig kilometer nog naar Steenbergen,
Steenbergen, Steenbergen, hoe krijgen we dat ooit gedaan.

Weer op de fiets gestegen
De wind hadden we tegen,
We deden achttien kilometer 't uur.
We zaten hem te knijpen,
't Was nog zo'n eind naar Zijpe.
En als de pont nu weg was, waren we zuur.
Gelukkig raakten w' op de pont, vlug onze fietsen kwijt,
Een taxi werd er opgebeld, zo werd er ons gezeid.
Wij er in, blij van zin,
Dat was nu toch net zo'n schitterend begin, gin, gin,
Het was duur, dat was zuur, maar we waren er in een half uur.

Na nog een tijdje wachten
Stapten we iets voor achten
In d' autobus, die ging naar Roosendaal.
In Gastel overstappen
En van een bot'ram happen
Ons geld was nog al aardig aan de haal.
In Roozendaal kwam een gevecht met de spoorwegkaartjesman,
Hij liet ons duur betalen, want hij wist geen klap ervan
En die trein, en die trein moest om negen acht en dertig
binnen zijn, zijn, zijn,
Een uur te laat, wij geen raad, en we waren ontzettend kwaad.

Om vijf minuut voor éénen
Met lood in onze benen,
Stonden we op het station in Voog'lenzang.
We moesten weer betalen
En hoorden ons verhalen,
Toen zagen we in 't ver verschiet zeer vele vlaggen staan.
Een paar P.V.'s renden erheen en wij er achteraan.
Jamboree, Jamboree, na veel ongelukken toch nog
op de Jamboree,
Voor 't défilé nog op tijd, maar zeer vele centjes kwijt.

Toen we daar een tijdje stonden,
Deed 't grote nieuws de ronde
Dat Baden Powell aangekomen was.
We zagen hem uitstekend,
Daar hadden we niet op gerekend
En waren vanzelfsprekend in ons sas.
We waren laat gekomen, stonden achter aan de stoet
En daar hij daar voorbijkwam zagen we hem heel erg goed.
Maar de Queen, maar de Queen was nog in geen
eeuwigheid te zien, zien, zien,
Aan d' andre kant kwam ze voorbij en we mochten
niet uit de rij.

Wel heel veel hoge omen
Zagen we 't terrein op komen,
Met pluimen, steken, banden enzovoort.
Totdat ze eensklaps zeiden,
Dat de Queen voor kwam rijden.
We dachten, dat is vast niet goed gehoord.
We hoorden aan 't Wilhelmus, dat zij was gearriveerd
En zijn toen voor het défilé 't terrein opgemarcheerd.
Défilé, défilé, ondanks alles konden we dan toch nog
mee, mee, mee
En de Queen, en de Queen, hebben we toen pas goed gezien.

Toen het was afgelopen,
Zijn we in het gras gekropen,
De opmarsch van de landen volgde toen.
Eerst kwamen de Indianen,
Met wapperende manen
En veren, wit en blauw en geel en groen.
Toen trokken alle deelnemers dan aan ons oog voorbij,
Het was een bonte kleurige, een onafzienb're rij.
Jamboree, Jamboree, J . a . m . b . o . r . e . e
Jamboree, ree, ree
Jamboree, Jamboree, dat waren de verkenners van B. P.

Toen Holland half voorbij was
Ze liepen haast in looppas,
Ging plotseling een knal af in de lucht.
De hele wereld rende,
Dat was een reuzebende,
De dertigduizend maakten veel gerucht.
En ieder stormde op de Koninklijke loge af,
De hoeden gingen in de lucht op een sein, dat niemand gaf.
Wat een pret, wat een pret, alle hoeden werden op
een stok gezet, zet, zet,
Elke vlag, elke vlag, wapperde een goedendag.

Nadat de storm bedaard was
En iedereen vergaard was,
Klonk plotseling een stem over 't terrein.
De microfoons weerklonken
De vliegmachines ronken,
Dat zou de op'ningsrede zeker zijn.
Toen sprak de Koningin tot ieder een opwekkend woord,
Dat in de hele wereld door de radio werd gehoord.
En toen hief, onze Chief het woord aan tot alle
padvinders hem lief, lief, lief
En hij zei, hij was blij, dat er was zo'n lange rij.

Toen kwamen ze ons halen
We moesten staan als palen,
Als ercwachten voor de Koningin.
We stonden daar een tijdje
Heel netjes op een rijtje,
Toen kwam een auto en daar zat Zij in.
De Chiefs kwam wat later, maar lopende voorbij,
En op een meter afstand zagen we hen en groetten wij.
Toen naar 't kamp, maar o, ramp,
Want we hadden niet genoeg geld om naar huis te gaan.
Dat was zuur, goede raad duur, waar haalden we
het geld vandaan?

Aan Hopvrouw Rita vragen?
Zouden we het durven wagen,
Ze was met hoge leidsters in gesprek.
We liepen rond te draaien,
Durfden haar niet te praaien
Om geld te lenen, dat was veel te gek.
Gelukkig kwam ze op ons af, we klampten vlug haar aan,
Zij leende geld, gaf de groeten mee, onze moed
groeide weer aan.
Eerst ons geld goed geteld, heel erg fraai was het er
toch niet mee gesteld, steld, steld,
Naar 't toilet, naar 't toilet, dat was onze eerste zet!

We rammelden van honger,
Zo ging dat toch no longer,
We wilden daad'lijk eten met geweld.
Daar lagen lekkernijen,
Op hele langer rijen,
Maar nee, dat was toch zonde van het geld.

Handtekeningen kregen we in hoopjes bij elkaar,
We spraken vloeiend talen en grinnikten alsmaar:
Hier een Schot, daar een Deen,
Verder liep een Pool met cape tot aan zijn teen, teen, teen.
En de rok van die Schot zit met een dekenspeld op slot.

Je hoort lange verhalen
In veertien, vijftien talen,
Waarvan je toch per slot geen woord verstaat.
Een zekere E. Bonello,
Die woonde in Caïro,
Vroeg Miep hoe hier in Holland alles gaat.
Zij diende hem netjes van repliek,
Dat ging haar heel goed af,
Terwijl hij aldoor lachte en handtekeningen gaf.
Jamboree, Jamboree, wat een kennissen maak je
toch op de Jamboree,
Jamboree, Jamboree, we gaan vast bij hem op de tea.

Nel wou naar 't eerste subkamp
Wat later bleek een knalramp,
Het lag natuurlijk net aan d' andre kant.
Toen we dachten dat w' er waren,
Met voeten vol met blaren,
Toen kwamen w' ergens midden in het land.
Toen zijn we maar weer omgedraaid en kwamen na veel gezoek
Om ongeveer te half acht bij de afgesproken hoek.
Waren moe, o, zo moe, en we wilden toch zo heel graag
naar ons bedje toe.
En die tram, maar niet kwam. We waren van 't sjouwen
half lam.

Op 't clubhuis van Haarlem gekomen,
Zaten we zwaar te bomen,
Om aan die erge honger iets te doen.
Toen ontdekten we in Miep's rugzak
Een heel aanzienlijk broodpak,
Dat we zeer snel naar binnen sloegen toen.
't Was ondertussen al half tien, we konden niets meer zien,
We kropen toen maar gauw in bed en uit was 't met de pret.
Jamboree, Jamboree, wat was 't gisteren toch prettig
op de Jamboree,
Jamboree, Jamboree, jammer, maar nu is 't fini.

DEPUTATIE VAN TILBURG.

Allen kunnen Helpen

In en om het Ned. Padv. Gilde

Sterverslag van Alkmaar

Installaties

Afscheid nemen is wel droevig, maar ze dragen het met opgewektheid.

WEEK-END VAN ALKMAAR IN URSEM.

* Zaterdag 16 Juli vingen we de tocht naar Ursem, naar de boerderij van de ouders van één van onze leidsters aan. Vijf uur kwamen we daar aan. Direct werd een aanvang gemaakt met het in orde brengen van onze slaapplaatsen. Na veel meten en passen was er op de zolder plaats voor alle vijf en twintig P.v.'s. Per ronde werden de „bedden" opgemaakt, waarna we naar de boomgaard trokken om onze boterhammen te verorberen. Eerst was al een verkenningstocht ondernomen, waarbij er één in de sloot viel. Na het eten werden de orders voor de speurtocht in het dorp Ursem uitgedeeld. We moesten o.a. een kaart van het dorp tekenen, te weten zien te komen: hoe de bemaling van de Schermer werkte; de laatste busverbinding Ursem—Alkmaar; verder moesten we een gebruikte postzegel en buskaart bemachtigen. Vooral het laatste was vrij moeilijk, iedereen op straat werd (natuurlijk heel beleefd) gevraagd of hij (zij) geen buskaartje voor ons had.

Kwart voor negen waren we allemaal weer thuis, voor het opmaken van de uitslag. Het bleek dat Gagel, Zonnebloem en Zeedistel gelijk stonden, de Gagel won echter door z'n goede kaart van Ursem.

Half 10 werd het kampvuur aangestoken, we openden met de kampvuur ceremonie en zongen een paar liedjes, verschillende recreaties werden opgevoerd, die allemaal veel succes hadden. We spraken over de Jamboree en studeerden de yells in voor 6 Augustus. Hierna werden verschillende insignes en een 2e klasse streep uitgereikt.

We sloten met de schakelspreuk, als symbool van de eenheid van alle Padvindsters in de Wereld.

Het was ondertussen al vrij laat en we trokken dus naar de zolder en zochten daar onze slaapplaatsen op.

Zondagmorgen, opstaan, wassen, eten en alle verdere corvées.

Na wat spelletjes gedaan te hebben (o.a. Saurrais-tu passer), konden we onze kokstalenten tonen. We kookten per ronde en moesten tegelijk klaar zijn, wat ons vrijwel gelukte. Het smaakte voortreffelijk. De kippen kwamen af en toe ook eens kijken of er wat te halen viel, ze werden met veel lawaai weggejaagd, maar later kregen ze de restjes.

Na het eten, het onvermijdelijke afwassen en pannen schoonmaken. Hierna rust en half 4 vertrokken we weer naar Alkmaar, na een heerlijk weekend.

Hier wil ik nog eens de ouders van onze leidster hartelijk danken voor hun gastvrij onthaal.

LIEK r.l. ZONNEBLOEM.

Waar komen jullie vandaan?
Uit Antwerpen!

* * *

EEN AFSCHEID IN GORCUM.

Begin November kwam Aquoa,
Ago, quot ago: ik doe wat ik doe,
Zonder veel kennis, maar met enthousiasme,
Naar ons kleine hoekje toe.
In 't begin was het wel wat vreemd nog.
Zowel voor ons, als voor haar zelf.
Maar bij haar installatie zei Woet:
Dat went vast en zeker wel.
Voor ze kwam waren de Torenvalken,
In hun aantal nog maar klein.
Later, zagen wij dat Woet gelijk kreeg.
Met de groep ging 't reuze fijn.
Na de tijd van haast acht maanden
Ging Aquoa van ons heen.
Zaterdag was het afscheidsfeest,
Een afscheidsfeest zoals geen een.
Na wat spelletjes gedaan te hebben,
Floot Aquoa. In snelle pas,
Ging 't voor 't laatst op haar commando:
Vormt hoefijzer, voorwaarts mars!
Nadat de vlaggenparade was gehouden,
Traden drie voor d' erepoort aan,
En wij konden nu tot installatie
Van drie nieuwen overgaan.
Na dit plechtige gebeuren
Nam de voorzitster het woord:
Bedankt Aquoa voor haar daden,
Goede leiding enzovoort.
Na nog enkele woorden van haar ass. Veho,
Gaf de jongste p.v.ster Aquoa:
Uit naam der groep een mooi cadeau.
Toen werden wij getracteerd op
Limonade en cake, wat fijn,
Wat achteraf, een verrassing
Van 't bestuur bleek te zijn.
Alles bij elkaar genomen,
Was 't een reuze fijne dag,
Zodat er een verslag van Gorcum,
In de Padvindster wezen mag.

DRIE TORENVALKEN.

INSTALLATIE IN BAARN.

Zaterdagavond 3 Juli om 8 uur heette Guido de aanwezigen hartelijk welkom en na een korte inleiding over het werk van de Padvindsters en het werk van de Ouders las Guido de Wet voor en toen begonnen de installaties. Er werden acht nieuwelingen geïnstalleerd en ieder kreeg een aparte speech. Daarna werd het „Welkom" en „Gij kleine Sterre" gezongen en gezamelijk het „Beloftelied".

De dorstige kelen werden gelest en de magen gevuld. Verschillende Ouders gingen weg en nu werd er nog een imitatie kampvuur gehouden. Guido opende met een verhaaltje, nu werden nog twee A.R.L. geïnstalleerd en jaarblaadjes en klassebandjes uitgereikt. Ook werd onze Priet, die een half jaar in Engeland vertoeft heeft, weer opnieuw in de groep gehaald. Drie hiep hoys werden voor deze blijde terugkomst gegeven.

Jammer genoeg was er op deze avond ook iets droevigs: twee A.L. gingen de groep verlaten. Guido sprak een hartelijk woord tot de twee scheidende A.L., die veel tijd en moeite aan de groep hebben besteed. Daarna vroeg Priet vijf minuten het woord voor drie dingen: Guido kreeg een nieuwe naam: AVEO, A(ltijd) V(rolijk) E(n) O(pgewekt) en de groep kreeg een groepsnaam (Merhula). Toen kwam eerst nog Kitty naar voren, en vroeg het woord en nu kreeg Priet ook een naam O(nze) V(rolijke) O(pgewekte P(riet). Ovop.

Toen werd door zeven P.V.'s het Groepslied voor gezongen. Ten slotte kregen we van Kitty nog een Padvindsters Alphabet te horen, dat zeer geslaagd was.

We hebben nog een paar liedjes gezongen en zijn we geëindigd met de Taptoe. Het was een zeer geslaagde avond.

JOOP, R.L. Hulst.

* * *

INSTALLATIE AFD. DOETINCHEM.

Eindelijk op 10 Juli zou de installatie van onze groep zijn. Wat hadden we er naar verlangd! Om 3 uur waren alle genodigden bij ons clubhuis aanwezig. De afd. Velp zou ons komen installeren. Daar Hero verhinderd was te komen, heeft Wokanda, onze D.C., ons geïnstalleerd. Het weer zag er dreigend uit. Toen de installatierede uitgesproken was, en onze Guido, ass. leidster en nog enige meisjes geïnstalleerd waren, barstte een hevig onweer los, vergezeld van een regenbui. Daar ons clubhuis te klein was om allen te kunnen herbergen, was de directrice van het Meisjes Internaat, zo

vriendelijk ons de eetzaal hiervan af te staan. Daar geschiedde de installatie verder. Nadat ook nog enkele meisjes uit Velp geïnstalleerd waren, werd er thee geschonken en gingen wij ons verkleden voor het toneelstukje, getiteld „de Stilte".

Ondertussen was de regen opgehouden en gingen we gezamenlijk weer naar ons clubhuis. Deze plechtige middag werd besloten met vlaggeparade, en hierna ging de afd. Velp huiswaarts.

JANNY, r.l. Edelweiszen.

ANNY, r.l. Bosviolen.

* * *

INSTALLATIEMIDDAG VAN GROEP 4 EN 8 TE ROTTERDAM.

Zaterdag 3 Juli was er installatie van twee padvindsters en twee leidsters. Tevens zouden er vijf kabouters overvliegen. Om 3 uur was dan ook iedereen aanwezig. Ook Spido, die zou installeren en enige ouders van padvindsters.

Wij openden met Vlaggeparade. Na „Hoort, zegt het voort" gezongen te hebben werd Hudi tot leidster en Betty tot A.L. geïnstalleerd. Daarna kwamen de twee P.V.'s aan de beurt. Na deze plechtigheid werden de gasten op thee getracteerd en deden de „Anjer" en de „Margriet" een geslaagde recreatie. Hierna vlogen de kabouters over, maar voor zij het kabouterland verlieten, gaf Oehoe hen een aardige kaart ter herinnering aan hun kaboutertijd. Wij sloten de middag met het zingen van het Internationale P.V. lied. Het was een gezellige middag.

LYDIE.

FEESTELIJKE INSTALLATIE IN VEENDAM.

Woensdag 30 Juni was een feestdag in de afd. Veendam. Ons bestuur en onze nieuwe A.L. werden geïnstalleerd door Sisu, en wel in de tuin van Veenlust op een groot natuurlijk podium, dat zich er prachtig voor leende.

Het was een plechtig moment toen de Padvindsters en Kabouters in dubbele rijen kwamen opgemarcheerd; de vlag voorop, gevolgd door leidsters met versierde rondestokken en zo het hoefijzer vormden om de nieuwe Gildeleden. De Kabouters bleken voor de verhoging opgesteld. Nadat Sisu een toespraak gehouden en de belofte afgenomen had en ook het welkomstlied en Gij kleine Sterre gezongen was, kwam er een ceremonie, bedacht door de r.l. Dineke v. Delden.

De nieuw geïnstalleerden staan op een rij in het hoefijzer.

Vijf Korenbloemen treden naar voren (voor elke geïnstalleerde één) dragen elk een tuiltje korenbloemen en zeggen:

De P.v.'s, dus ook U, willen steeds trouw zijn!

(geven bloemen en treden terug).

Vijf Madelieven naar voren:

Zo rein als de lelie, willen de P.v.'s, dus ook U, zijn.

(geven bloem, maar blijven staan).

Alle P.v.'s samen:

Blauw en Wit zijn onze padvindsters kleuren.

(Madelieven terug).

Vijf Klaprozen naar voren:

Rood staat voor moed. De P.v.'s, dus ook U, willen moedig zijn, op haar moeilijk pad.

(Geven roos, maar blijven even staan).

Alle P.v.'s samen:

Rood, Wit en Blauw zijn de kleuren van de Nederlandsche vlag.

(Klaprozen terug).

Vijf Zonnebloemen naar voren:

Oranje stemt feestlijk en blij, want bij feestelijke gelegenheden betreffende ons Vorstenhuis is alles Oranje.

(Geven goudsbloemen, maar blijven even staan).

Alle P.v.'s:

Ook wij voelen ons blij en feestlijk daar ons bestuur en Annie geïnstalleerd zijn.

Zonnebloemen terug.

Op tel van drie, de vlaggen in de hoogte:

Wij feliciteeren U!

Nu kwamen de Kabouters op, met een ceremonie.

Nixjes:

Wij Kabouters willen U graag feliciteren
Omdat Sisu U is komen installeren.
Voortaan draagt U dus een uniform,
Dat vinden wij kabouters enorm.

Feetjes:

We hopen dat U ons eens komt bezoeken,
Om te kijken naar onze volkjeshoeken.
Naar onze zang en naar ons spel,
Maar werken doen we ook nog wel.

Elfjes:

Toe komt U eens samen naar het Kabouterland,
Dan dansen we voor U hand in hand.
Ten slotte bieden we U deze bloemen,
Omdat we U nu Padvindsters mogen noemen.

Allen front voor Sisu.

Ook Sisu willen we met een bouquet vereren,
Omdat U ons bestuur is komen installeren.

Hierna werden er verschillende spelletjes gedaan, en we besloten met vele hiep hoys.

WAPO.

Waterkamp op de Pol aan de Loosdrechtsche plassen

Dit was de vierde keer, dat er een Waterkamp voor padvindsters op de Pol gehouden werd. Maar de meesten van ons hadden het nog niet eerder meegemaakt. Alleen Doortje Kruys uit den Helder was er voor de tweede keer. Het is ons heelemaal niet tegengevallen, we hebben ontzettend veel geleerd en wat het voornaamste is, we hebben reusachtig veel pleizier gehad.

's Morgens om half acht mochten we, zoo uit bed, even zwemmen en 's middags voor de thee omstreeks half vier gebeurde dat opnieuw en dan uitvoeriger. We waren verdeeld in stuurboords- en bakboordswacht en we kregen roeiles in een wherry telkens met één wacht als roeiploeg. We hadden ook een soort van klassekaart, een schip, waarvan de verschillende onderdeelen gekleurd werden als we natuurobservaties gedaan, een teekening gemaakt, of per wacht een yell hadden verzonnen. Ook moesten we elk een deel van de wherry afkrabben, touw splitsen, drie voorwerpen van handenarbeid maken en een zwem-estafette per wacht afleggen.

Het was dit jaar maar een klein kamp, er waren padvindsters uit Den Haag, Rotterdam, Middelburg, Utrecht, Amsterdam en den Helder. De leiding bestond uit Ivag en een assistente uit Bilthoven die we Kio gedoopt hebben, omdat ze altijd zegt: „komt in orde".

De werkzaamheden waren net zoo als in landkampen ingedeeld. De koks moesten het meeste werk doen, maar die mochten dan ook naar de wal met de werkboot om de post en de fourage te halen.

We hebben ook eens een speurtocht met vier kano's gedaan, die met 5 minuten tusschenpoos van de Pol vertrokken en roode vlaggen moesten zoeken waar berichten aan vastgespeld waren. Het mislukte een beetje, doordat belangstellende burgers vier van de 11 vlaggen met berichten en al wegkaapten, maar ten slotte kwamen wij toch allen bij elkaar op een heel smalle dam, waar we als in een omnibus gezeten gezellig picnicten. Nog veel andere avonturen hebben we beleefd, wat alles in ons logboek werd vereeuwigd. Ook ontstond er een Pol-lied, dat ik hier tot besluit laat volgen:

In negentien drie zeven
Dan zul je wat beleven,
Dan komen padvindsters hier op de Pol.
Dan gaan ze hier kampeeren
En heel veel dingen leeren,
Ze zingen, lachen, roeien, maken lol.
Ze zwemmen er voor dag en dauw,
Al is de lucht wat grauw,
Op het Loosdrechtsche plasgebied
Verdrink je zoo gauw niet.

Refrein:

Op de Pol, op de Pol
Op de Pol, daar is het dol,
Daar is het dol, dol, dol.
Op de Pol, op de Pol,
Op de Pol, daar is het dol.

Dan gaan we piepers jassen,
En die in 't water plassen,
De mug, die is daar geen bijzonderheid.
En als je ze gaat vangen,
Met patsen op je wangen,
Dan heb je kans, dat een ervan je bijt.
We smeren ons met citronel,
En spuiten ons met flit,
Dan slaap je des te lekkerder
En 's morgens ben je fit.

Refrein:

We snijden totem-staken
Waarop we teekens maken,
De kattestaarten staan hier bij de vleet.
Ook zijn er andere bloemen,
En wespen, die hard zoemen,
Waardoor men vaak zijn boterham vergeet.
En als het kamp geëindigd is,
Zegt ieder 't ging zoo vlug.
Maar vast en zeker komen wij
Het volgend jaar terug.

Refrein:

COOS v. d. WAAL.